

Ιόνιο Πανεπιστήμιο

Θέμα: Η μουσική και ο Πολιτισμός της Κίνας

Εργασία για το μάθημα «Μουσικοί Πολιτισμοί»

Ονοματεπώνυμο: Λάππα Θωμά

Αριθμός Μητρώου: Μ 2013062

Επόπτης: κος Γιαννέλος Δημήτρης

Ημερομηνία: 30/09/2020

Εισαγωγή

Η παρούσα εργασία έχει σαν στόχο την παρουσίαση των μουσικών οργάνων που έχουν αναπτυχθεί στην περιοχή της Κίνας κατά περιόδους, μέσα σε ένα γενικότερο πλαίσιο που περιλαμβάνει κάποιες βασικές πληροφορίες για την μουσική που υπάρχει στην Κίνα και την χαρακτηρίζει αλλά και την σπουδαιότητα της θέσης της μουσικής μέσα στη ζωή τους.

Σε όλους τους αρχαίους πολιτισμούς είχε αναπτυχθεί η επιστήμη-τέχνη της μουσικής. Μουσικά Όργανα, καθώς και άλλα τεκμήρια έχουν βρεθεί στους αρχαίους πολιτισμούς της Κίνας, της Αιγύπτου, της Μέσης Ανατολής. Έτσι επιλέχτηκε η Κίνα σαν η χώρα η οποία θα αναπτυχθεί στην εργασία.

Τα πρώτα όργανα στα οποία βρίσκουμε αναφορά στα Κινέζικα κλασικά είναι οι πέτρινοι κτύποι, οι καμπάνες, τα φλάουτα, οι λεγόμενοι ψαλμοί και το καλάμι. Από αυτά τα ch'inV, και το σένγκ, ή όργανο ελεύθερου καλάμου, θεωρούνται στην κινεζική παράδοση ως τα πιο αρχαία. Το ch'in θεωρείται η εφεύρεση του αυτοκράτορα Fu-Hsi και του sheng όπως της μυθικής αδελφής του, NiiWa. Το πεντάχορδο ch'in καταγράφεται ως η εφεύρεση του Αυτοκράτορα Shun (2255 π. Χ). Σύμφωνα με έναν ιαπωνικό μύθο, το ch'in εφευρέθηκε από μια από τις οκτώ εκατομμύρια θεότητες σε μια προσπάθεια να πείσει τη θεά του ήλιου να επιστρέψει στον κόσμο. Λέγεται ότι έχει πάρει έξι μακριά τόξα τοξοβολίας και τα έβαλε σταθερά στο έδαφος. Τα στριφογυρίζει απαλά, την ώθησε να βγει από τα ζοφερά βάθη μιας σπηλιάς στην οποία είχε κρυφτεί. Παρόλο που το ch'in* μεταφράζεται συνήθως ως "λαούτο" αλλά η μετάφραση αυτή δεν είναι σωστή ούτε, καθώς οι χορδές σταματούν, σε αντίθεση με εκείνες του ψαλτηρίου, και σε αντίθεση με το λαούτο δεν έχει λαιμό ή χερσόνησο είναι πιο ακριβές, είναι όλο το λαιμό και κανένα σώμα. Ο αριθμός των χορδών φαίνεται να ποικίλλει με τους αιώνες, αν και επτά ήταν σπάντα για την τελευταία δυναστεία. Αρχικά ήταν υποχρεωτικό να έχει μήκος 366 δέκατα της ίντσας (Κινέζικα πρότυπα) επειδή, πραγματοποιήθηκε, το έτος περιείχε το πολύ 366 ημέρες. Το πλάτος του καθορίστηκε ως 6,6 ίντσες. Στο βαθμό που αυτές οι διαιρέσεις διαιρέθηκαν με

3, το chin θεωρήθηκε συμβολικό του Ουρανού, της Γης και του Ανθρώπου. Η κορυφή του οργάνου ήταν ελαφρώς στρογγυλεμένη για να αντιπροσωπεύει τον Παράδεισο. το κάτω μέρος ήταν επίπεδο, συμβολίζοντας τη Γη.

Η γεωγραφική θέση της Κίνας

Η Κίνα είναι μια χώρα που βρίσκεται στην Ανατολική Ασία και συνορεύει με άλλες 14 χώρες, συμπεριλαμβανομένων της Μογγολίας στα βόρεια σύνορα της, Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Αφγανιστάν και Πακιστάν στα δυτικά της σύνορα, Ινδία, Νεπάλ και Μπουτάν στα νοτιοδυτικά, Μιανμάρ, Λάος και Βιετνάμ στα νότια, Βόρεια Κορέα στα νοτιοανατολικά και τη Ρωσία στα βορειοανατολικά και βορειοδυτικά. Η Νότια Κίνα και η Ανατολική Κίνα εκτείνονται κατά μήκος του Ειρηνικού Ωκεανού, με τη Θάλασσα της Νότιας Κίνας στα νότια και τη Θάλασσα της Ανατολικής Κίνας και την Κίτρινη Θάλασσα στα ανατολικά. Η απεραντοσύνη της Κίνας στο έδαφος της επιτρέπει να συνορεύει με τέσσερις άλλες μεγάλες περιοχές της Ασίας, με έκταση 9.596.960 km² (3.705.410 τετραγωνικά μίλια), σύμφωνα με το The World Factbook της CIA. [1] Η ακριβής χερσαία περιοχή μερικές φορές αμφισβητείται από συνοριακές διαφορές, ιδίως σχετικά με την Ταϊβάν, το Aksai Chin, το Trans-Karakoram Tract, τα νησιά της Νότιας Κίνας, τα νησιά Senkaku και το Νότιο Θιβέτ. Η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είναι είτε η τρίτη είτε η τέταρτη μεγαλύτερη χώρα στον κόσμο, που είναι ελαφρώς μεγαλύτερη ή ελαφρώς μικρότερη από τις Ηνωμένες Πολιτείες, ανάλογα με τον τρόπο μέτρησης της περιοχής των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η Κίνα έχει μεγάλη φυσική ποικιλομορφία. Οι ανατολικές πεδιάδες και οι νότιες ακτές της χώρας αποτελούνται από εύφορες πεδιάδες και πρόποδες. Είναι η τοποθεσία του μεγαλύτερου μέρους της γεωργικής παραγωγής και του ανθρώπινου πληθυσμού της Κίνας. Οι νότιες περιοχές της χώρας (Νότια του ποταμού Yangtze) αποτελούνται από λοφώδες και ορεινό έδαφος. Στα δυτικά και βόρεια της χώρας κυριαρχούν το Gobi και το Taklamakan, τα κυλιόμενα οροπέδια και οι πανύψηλοι ορεινοί όγκοι. Περιέχει μέρος της υψηλότερης γης

στη γη, το οροπέδιο του Θιβέτ και έχει πολύ χαμηλότερο γεωργικό δυναμικό και πληθυσμό.

Παραδοσιακά, ο κινεζικός πληθυσμός επικεντρώθηκε στην κεντρική κινεζική πεδιάδα και προσανατολίστηκε προς τη δική του τεράστια εσωτερική αγορά, αναπτύσσοντας ως αυτοκρατορική δύναμη του οποίου το κέντρο βρισκόταν στη μέση και κάτω άκρη του Κίτρινου ποταμού στις βόρειες πεδιάδες. Πιο πρόσφατα, η ακτογραμμή των 18.000 χιλιομέτρων (11.000 μίλια) έχει χρησιμοποιηθεί εκτενώς για το εμπόριο προσανατολισμένο στις εξαγωγές, αναγκάζοντας τις παράκτιες επαρχίες να γίνουν το κορυφαίο οικονομικό κέντρο.[2]



Εικόνα 1. Η γεωγραφία της Δημοκρατίας της Κίνας (πηγή: wikipedia)

Η ιστορία της Κίνας

Η κινεζική κουλτούρα έχει τις ρίζες της στα αρχαία χρόνια χωρίς να γνωρίζουμε το πότε ακριβώς, αλλά είναι από τις παλαιότερες και συνεχίζει να έχει παρουσία στον σύγχρονο κόσμο. Οι μύθοι ισχυρίζονται ότι οι πρώτοι ηγέτες στην Κίνα ήταν η δυναστεία Xia, από το 2100 έως το 1600 π.Χ., με τον Yu να είναι ο πρώτος αυτοκράτορας, αλλά δεν υπάρχουν αρκετές αποδείξεις ότι η δυναστεία υπήρχε στην πραγματικότητα. Παρακάτω μπορείτε να δείτε ένα χρονοδιάγραμμα των δυναστειών της χώρας.

Δυναστεία Σανγκ, Κομφούκιος

- 1600-1050 π.Χ. : Δυναστεία Shang –Είναι η παλαιότερη κυρίαρχη δυναστεία της Κίνας που ιδρύθηκε στην καταγεγραμμένη ιστορία, η Σανγκ ήταν επικεφαλής ενός φυλετικού αρχηγού που ονομάζεται Ταν. Η εποχή του Σανγκ χαρακτηρίζεται από πνευματική πρόοδο στην αστρονομία και τα μαθηματικά.
- 551–479 π.Χ. : Κομφούκιος - Δάσκαλος, πολιτικός και φιλόσοφος μεγάλωσε στη φτώχεια από τη μητέρα του. Μπήκε στην πολιτική το 501 π.Χ. ως κυβερνήτης της πόλης αφού έλαβε την προσοχή ως δάσκαλος, αλλά το 498 π.Χ. έζησε στην εξορία για να ξεφύγει από τους πολιτικούς εχθρούς.Επιστρέφοντας στην Κίνα γύρω στο 483 π.Χ., ο Κομφούκιος αφιέρωσε το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του για να διδάξει στους μαθητές τις ιδέες του (συμπεριλαμβανομένου, «Όπου κι αν πάτε, πηγαίνετε με όλη σας την καρδιά» και «Δεν έχει σημασία πόσο αργά πηγαίνετε όσο δεν σταματάτε») Οι ιδέες του θα γίνονταν κεντρικές στον κινεζικό πολιτισμό με την πάροδο του χρόνου και θα εγκρίνονταν από την κυβέρνηση.
- 221-206 π.Χ. : Δυναστεία Qin - Η δυναστεία Qin, από την οποία προέρχεται το όνομά της από την Κίνα (το Qin προφέρεται "Chin"), ήταν η πρώτη επίσημη αυτοκρατορία στην ιστορία της χώρας. Η δυναστεία Qin δημιούργησε τον πρώτο ασιατικό αυτοκινητόδρομο, τον δρόμο Straight Road των 500 μιλίων, κατά μήκος της οροσειράς Ziwu και άρχισε να εργάζεται στο Σινικό Τείχος επεκτείνοντας το τείχος στο βόρειο σύνορο του. Ο αυτοκράτορας Qin Ying Zheng δημιούργησε ένα περίπλοκο υπόγειο συγκρότημα στους πρόποδες του

βουνού Lishan, το οποίο φημίζεται για 13.000 αγάλματα πολεμιστών και αλόγων.

Ο δρόμος του μεταξιού, το χαρτί και τα όπλα

- 125 π.Χ .: Ο δρόμος του μεταξιού- Μετά τη σύλληψη και τη διαφυγή κατά τη διάρκεια μιας αποστολής για τον αυτοκράτορα Wu, ο Ζανγκ Κιαν επέστρεψε μετά από 13 χρόνια με έναν χάρτη του εδάφους που είχε καλύψει. Φτάνοντας μέχρι το Αφγανιστάν, οι χάρτες του ήταν ακριβείς και οδήγησαν στη διεθνή εμπορική οδό Silk Road.
- 105 μ.Χ .: Χαρτί και βιβλία - Ο Cai Lun ανέπτυξε χαρτί χτυπώντας μαζί συστατικά όπως μπαμπού, κάνναβη, φλοιό και άλλα και απλώνοντας το χαρτοπολτό. Η χρήση χαρτιού εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλη την αυτοκρατορία, με το πρώτο κινεζικό λεξικό, που συνέταξε ο Xu Shen, και το πρώτο βιβλίο της κινεζικής ιστορίας, γραμμένο από τη Sima Qian.
- 850 μ.Χ .: Πυρίτιδα - Οι αλχημιστές που εργάζονται με αλάτι για ιατρικούς σκοπούς το αναμιγνύουν με κάρβουνο και θείο. Οι εκρηκτικές ιδιότητες που προέκυψαν χρησιμοποιήθηκαν στον πόλεμο για να ωθήσουν τα βέλη από τη δυναστεία των Τανγκ, καθώς και τα πυροτεχνήματα.
- 868 μ.Χ .: Τυπογραφείο - Το παλαιότερο γνωστό έντυπο βιβλίο, The Diamond Sutra, δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της δυναστείας των Τανγκ. Ακολούθησε σύντομα ημερολόγια και εκπαιδευτικό υλικό.
- 1260 μ.Χ .: Kublai Khan - Ο εγγονός του Τζένγκις κατέκτησε τη δυναστεία των Song και ίδρυσε τη δυναστεία Γιουάν, ενώνοντας την Κίνα και φέρνοντας τη Μογγολία, τη Σιβηρία και τμήματα της Μέσης Ανατολής και ακόμη και την Ευρώπη στην κινεζική αυτοκρατορία. Ο Kublai Khan εισήγαγε τα χαρτονομίσματα, συναντήθηκε με τον Marco Polo, έφερε τους πρώτους μουσουλμάνους στη χώρα και προσπάθησε να κατακτήσει την Ιαπωνία.
- 1557: Παγκόσμιο εμπόριο - Η δυναστεία Μινγκ επέκτεινε το θαλάσσιο εμπόριο της Κίνας για να εξάγει προϊόντα από μετάξι και πορσελάνη.

Επιτρεπόταν μια ευρωπαϊκή παρουσία εντός της αυτοκρατορίας και οι Κινέζοι έμποροι μετανάστευσαν σε περιοχές εκτός της σφαίρας για πρώτη φορά.

- 1683: Ταϊβάν - Αυτό το νησί που ελέγχεται από την Ολλανδία καταλήφθηκε από το στρατηγό της δυναστείας Μινγκ το 1662 και προσαρτήθηκε από τη δυναστεία του Qing 21 χρόνια αργότερα.[3]

Η οικονομία της Κίνας

Η οικονομία της Κίνας αποτελείται μια μικτή σοσιαλιστική οικονομία η οποία αποτελείται κυρίως από κρατικές επιχειρήσεις και χρησιμοποιεί οικονομικό σχεδιασμό, ενώ εξακολουθεί να επιτρέπει ιδιωτικές επιχειρήσεις και επενδύσεις για να μπορεί να ανθίσει. Η κυβέρνηση ξεκίνησε οικονομικές μεταρρυθμίσεις γύρω στο 1978. Η οικονομία, από το 2019, κατατάχθηκε ως η δεύτερη μεγαλύτερη στον κόσμο όσον αφορά το ΑΕΠ και από το 2017 η μεγαλύτερη στον κόσμο με ισοτιμία αγοραστικής δύναμης. Η Κίνα έχει την ταχύτερα αναπτυσσόμενη μεγάλη οικονομία στον κόσμο, με ρυθμούς ανάπτυξης κατά μέσο όρο 10% σε διάστημα 30 ετών. Από το 2019, ο δημόσιος τομέας της Κίνας αντιπροσώπευε το 63% της συνολικής απασχόλησης. Σύμφωνα με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, με βάση το κατά κεφαλήν εισόδημα, η Κίνα κατατάχθηκε 73η με βάση το κατά κεφαλήν ΑΕΠ το 2019. Το ΑΕΠ της Κίνας ήταν 14,3 τρισεκατομμύρια δολάρια (99 τρισεκατομμύρια γιουάν) το 2019. Η χώρα έχει φυσικούς πόρους με εκτιμώμενη αξία 23 τρισεκατομμυρίων δολαρίων, εκ των οποίων το 90% είναι άνθρακας και σπάνια μέταλλα. Η Κίνα διαθέτει επίσης το μεγαλύτερο ενεργητικό στον τραπεζικό τομέα στον κόσμο, περίπου 40 τρισεκατομμύρια δολάρια (268,76 τρισεκατομμύρια CNY) με συνολικά καταθέσεις 27,39 τρισεκατομμύρια δολάρια. Έχει την τέταρτη μεγαλύτερη άμεση ξένη επένδυση, και την ενδέκατη μεγαλύτερη εξωτερική ξένη άμεση επένδυση. Η Κίνα έχει τον δεύτερο υψηλότερο αριθμό δισεκατομμυριούχων στον κόσμο με συνολικό πλούτο 996 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Από τις 500 μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο, οι 129 έχουν την έδρα τους στην Κίνα. Διαθέτει τα μεγαλύτερα

αποθέματα συναλλάγματος στον κόσμο αξίας 3,1 τρισεκατομμυρίων δολαρίων. Ιστορικά, η Κίνα ήταν μια από τις σημαντικότερες οικονομικές δυνάμεις του κόσμου για τις περισσότερες από τις δύο χιλιετίες από τον 1ο έως τον 19ο αιώνα.

Η Κίνα είναι η μεγαλύτερη παραγωγική οικονομία στον κόσμο και εξαγωγέας αγαθών. Είναι επίσης η ταχύτερα αναπτυσσόμενη αγορά καταναλωτών στον κόσμο και ο δεύτερος μεγαλύτερος εισαγωγέας αγαθών. Η Κίνα είναι επίσης ένας καθαρός εισαγωγέας προϊόντων υπηρεσιών. Είναι το μεγαλύτερο εμπορικό έθνος στον κόσμο και διαδραματίζει εξέχοντα ρόλο στο διεθνές εμπόριο και έχει εμπλακεί όλο και περισσότερο σε εμπορικούς οργανισμούς και συνθήκες τα τελευταία χρόνια. Η Κίνα έγινε μέλος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου από το 2001. Έχει επίσης συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου με πολλά έθνη, όπως η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, το Πακιστάν, η Νότια Κορέα και η Ελβετία. Οι επαρχίες στις παράκτιες περιοχές της Κίνας τείνουν να είναι περισσότερο βιομηχανικές ενώ οι περιοχές στην ενδοχώρα είναι λιγότερο ανεπτυγμένες. Καθώς η οικονομική σημασία της Κίνας έχει αυξηθεί, το ίδιο έχει και η δομή και η υγεία της οικονομίας. Οι μεγαλύτεροι εμπορικοί εταίροι της Κίνας είναι οι ΗΠΑ, η ΕΕ, η Ιαπωνία, το Χονγκ Κονγκ, η Νότια Κορέα, η Ινδία, η Ταϊβάν, η Αυστραλία, το Βιετνάμ, η Μαλαισία και η Βραζιλία. Το Χρηματιστήριο της Σαγκάης και το Χρηματιστήριο Αξιών της Σενζέν είναι ένα από τα μεγαλύτερα χρηματιστήρια στον κόσμο με κεφαλαιοποίηση και όγκο συναλλαγών. Με 778 εκατομμύρια εργαζόμενους, το κινεζικό εργατικό δυναμικό είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο από το 2020. Κατατάσσεται στην 31η θέση για τον δείκτη διευκόλυνσης των επιχειρήσεων και την 28η έκθεση για την παγκόσμια ανταγωνιστικότητα. Η Κίνα κατατάσσεται 14η στον Παγκόσμιο Δείκτη Καινοτομίας και είναι η μόνη οικονομία μεσαίου εισοδήματος στην τοπ 30. [4]

Η κουλτούρα της Κίνας

Η Κίνα είναι ένα από τα μεγάλα λίκνα του παγκόσμιου πολιτισμού και η κουλτούρα της είναι αξιοσημείωτη για τη διάρκεια, την ποικιλομορφία και την επιρροή της σε άλλους πολιτισμούς, ειδικά σε εκείνους των γειτόνων της στην Ανατολική Ασία. Ακολουθεί στο επόμενο κεφάλαιο μια ερευνά για τα μουσικά όργανα του κινεζικού πολιτισμού. Πριν όμως προχωρήσουμε σε αυτήν, χρειάζεται να κάνουμε μια αναφορά στην κουλτούρα και τις παραδόσεις τις Κίνας.

Ο κινεζικός πολιτισμός είναι ένας από τους παλαιότερους πολιτισμούς του κόσμου, που χρονολογείται από χιλιάδες χρόνια πριν. Σημαντικά συστατικά του κινεζικού πολιτισμού περιλαμβάνουν κεραμικά, αρχιτεκτονική, μουσική, λογοτεχνία, πολεμικές τέχνες, κουζίνα, εικαστικές τέχνες, φιλοσοφία και θρησκεία.

Εθνικές Ομάδες-Επίσημα υπάρχουν 56 αναγνωρισμένες εθνικές ομάδες στην Κίνα, ενώ οι HanChinese είναι η μεγαλύτερη ομάδα. Πολλές εθνικές ομάδες, αν και συγχωνεύονται με την ταυτότητα των Χαν, έχουν διατηρήσει διαφορετικές γλωσσικές και περιφερειακές πολιτιστικές παραδόσεις. Ακόμα και σε μια εθνική ομάδα, υπάρχουν πιθανώς διαφορετικές ομάδες ανθρώπων. Διάφορες ομάδες της μειονότητας Miao, για παράδειγμα, μιλούν διαφορετικές διαλέκτους των γλωσσών Hmong-Mie, γλώσσες Tai-Kadai και Κινέζικα, και ασκούν μια ποικιλία διαφορετικών πολιτιστικών εθίμων. Συνήθως κάθε ομάδα μειονοτήτων έχει τα δικά της κοστούμια, φεστιβάλ και έθιμα. Για παράδειγμα, υπάρχουν διάφορα έθιμα γάμου μεταξύ διαφορετικών μειονοτικών ομάδων. Υπάρχει στην πραγματικότητα ένα μουσείο που διαθέτει έθιμα γάμου των εθνοτικών ομάδων-Guizhou Museum of Marriage Customs.

Η θρησκεία-Κομφουκιανισμός και ο Ταοϊσμός, και αργότερα ο Βουδισμός, αποτελούν τις «τρεις διδασκαλίες» που ιστορικά έχουν διαμορφώσει τον κινεζικό πολιτισμό. Δεν υπάρχουν σαφή όρια μεταξύ αυτών των

αλληλένδετων θρησκευτικών συστημάτων, τα οποία δεν ισχυρίζονται ότι είναι αποκλειστικά, και στοιχεία κάθε εμπλουτισμού της λαϊκής ή λαϊκής θρησκείας. Λαϊκή ή δημοφιλής θρησκεία, το πιο διαδεδομένο σύστημα πεποιθήσεων και πρακτικών έχει εξελιχθεί και προσαρμοστεί από τουλάχιστον τις δυναστείες Σανγκ και Ζου. Κατά την περίοδο προέκυψαν θεμελιώδη στοιχεία θεολογίας και πνευματικής εξήγησης για τη φύση του σύμπαντος. Βασικά, συνίσταται στην πίστη στο «shen», έναν χαρακτήρα που υποδηλώνει μια ποικιλία θεών και αθάνατων, οι οποίοι μπορούν να είναι θεότητες του φυσικού περιβάλλοντος των προγονικών αρχών των ανθρώπινων ομάδων, έννοιες της ευγένειας, πολιτιστικοί ήρωες, πολλοί από τους οποίους αποτελούν την Κινεζική μυθολογία και ιστορία. Πρόσφατες έρευνες υπολόγισαν ότι περίπου το 80% των Κινέζων Χαν ασκούν κάποιο είδος λαϊκής θρησκείας και ταοϊσμού της Κίνας. Το 10-16% είναι Βουδιστές. 3-4% είναι Χριστιανοί. και το 1-2% είναι Μουσουλμάνοι.

Η Κινεζική Ιατρική-Παραδοσιακή Κινεζική ιατρική βασίζεται σε περισσότερα από 2.500 χρόνια κινεζικών ιατρικών πρακτικών που περιλαμβάνει διάφορες μορφές φυτικής ιατρικής, βελονισμό, μασάζ, άσκηση και διατροφική θεραπεία. Η φιλοσοφία του βασίζεται στον Yin yangism, (ο συνδυασμός της θεωρίας Πέντε Φάσεων με τη θεωρία Yin-Yang) που αργότερα απορροφήθηκε από τον Ταοϊσμό. Γενικά, η ασθένεια θεωρείται ως δυσαρμονία ή ανισορροπία στις λειτουργίες ή τις αλληλεπιδράσεις του γιν, του γιανγκ, των μεσημβρινών κ.λπ. μεταξύ του ανθρώπινου σώματος και του περιβάλλοντος. Η θεραπεία βασίζεται στο ποια «μοτίβο δυσαρμονίας» μπορεί να αναγνωριστεί. Σήμερα η παραδοσιακή κινεζική ιατρική χρησιμοποιείται ευρέως στην Κίνα και γίνεται όλο και πιο διαδεδομένη στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική.

Η κινεζική οικογένεια-Η οικογένεια αποτελεί βασικό συστατικό στην κοινωνία εδώ και χιλιάδες χρόνια στην Κίνα. Σήμερα, πολλές πτυχές της κινεζικής ζωής μπορούν να συνδεθούν με την τιμή των γονέων ή των προγόνων κάποιου. Λόγω της εστίασης στην οικογένεια, είναι συνηθισμένο για τους Κινέζους, ακόμη και όταν έχουν μεγαλώσει πλήρως με δικά τους

παιδιά, να έχουν πολλές γενιές μιας οικογένειας που ζουν κάτω από την ίδια στέγη. Η κινεζική οικογενειακή δομή ήταν παραδοσιακά άκαμπτη και ιεραρχική. Πολλοί γονείς και παππούδες εξακολουθούν να περιμένουν τα παιδιά / τα εγγόνια τους να κάνουν κάτι όπως τους το λένε. Τώρα πολλές κινεζικές οικογένειες αντιμετωπίζουν προκλήσεις και αντιφάσεις στον παλιό τρόπο ζωής που απειλούν την παραδοσιακή της σταθερότητα. Πολλοί νέοι εργαζόμενοι προσελκύθηκαν σε μεγαλύτερες πόλεις στις πιο ευημερούσες περιοχές της Κίνας για να βρουν καλύτερες θέσεις εργασίας με υψηλότερους μισθούς. Οι νέοι εργαζόμενοι τείνουν να στέλνουν μέρος του μισθού τους στους γονείς τους, οι οποίοι μπορούν ακόμη να διαμένουν σε μικρές πόλεις με πολύ χαμηλότερους μισθούς. Ωστόσο, καθώς φτάνουν τα 30 χρόνια, αντιμετωπίζουν αυξανόμενη πίεση από τους γονείς τους να παντρευτούν και να επιστρέψουν στην πατρίδα τους.

Κινέζικο φαγητό -

Η ιστορία των κινεζικών τροφίμων στην Κίνα εκτείνεται εδώ και χιλιάδες χρόνια και έχει αλλάξει από περίοδο σε περίοδο σε κάθε περιοχή ανάλογα με το κλίμα, τις αυτοκρατορικές μόδες και τις τοπικές προτιμήσεις. Οι «Οκτώ Κουζίνες» της Κίνας είναι κουζίνες Anhui, Cantonese, Fujian, Hunan, Jiangsu, Shandong, Sichuan και Zhejiang. Αυτά τα στυλ διακρίνονται το ένα από το άλλο λόγω παραγόντων όπως η διαθεσιμότητα πόρων, το κλίμα, η γεωγραφία, η ιστορία, οι τεχνικές μαγειρέματος και ο τρόπος ζωής. Για παράδειγμα, η κουζίνα Jiangsu ευνοεί τεχνικές μαγειρέματος όπως το braising και το stewing, ενώ η κουζίνα Sichuan χρησιμοποιεί ψήσιμο. Το τριχωτό καβούρι είναι μια ιδιαίτερα περιζήτητη τοπική λιχουδιά στη Σαγκάη, καθώς μπορεί να βρεθεί σε λίμνες της περιοχής. Η πάπια του Πεκίνου και το dim-sum είναι άλλα δημοφιλή πιάτα γνωστά εκτός της Κίνας.[5]

Κινέζικη μουσική

Όπως σε όλους τους αρχαίους πολιτισμούς, η προέλευση της κινεζικής μουσικής και η εφεύρεση μουσικών οργάνων πιστώθηκαν σε θρυλικές μορφές και οι λειτουργίες τους ήταν τελετουργικές. Μέχρι την εποχή της Δυτικής Δυναστείας Zhou (11ος έως 771 π.Χ.), τα μουσικά όργανα ταξινομήθηκαν ως το Ba Yin (Οκτώ Τόνους) που βασίστηκε στα υλικά από τα οποία κατασκευάστηκαν. Οι οκτώ κατηγορίες ήταν μέταλλο (χάλκινο κουδούνι), πέτρα (πέτρα-κτύπημα), δέρμα (τύμπανο), κολοκύθα (στοματικό όργανο), μπαμπού (φλάουτο), ξύλο (ξύλινη γούρνα), μετάξι (μετάξι ως έγχορδο) και γη (οκαρίνα). Κάθε κατηγορία συσχετίστηκε επίσης με μια βασική κατεύθυνση, σεζόν, κλπ. Η σημασία αυτής της ταξινόμησης ήταν πιο συμβολική από ότι ακουστική όσο αφορά τη μουσική. Όταν και οι οκτώ κατηγορίες παίχτηκαν μαζί σε ένα τελετουργικό σκηνικό, σήμαινε αρμονία μεταξύ ουρανού και γης όπως αναφέρεται στο Shu Jing (Κλασικό της Ιστορίας): «Τα μουσικά όργανα (φτιαγμένα από τα οκτώ υλικά) συντονίζονται με τέτοιο τρόπο ώστε να προκύψουν καμία σύγκρουση (στον ήχο) και καμία παρέμβαση μεταξύ τους. Τα πνεύματα και οι άνθρωποι θα προσαρμοστούν αρμονικά ο ένας στον άλλο». [7]

Από όλα τα όργανα, το χάλκινο κουδούνι ξεχώριζε ως σύμβολο του πλούτου και της εξουσίας. Ήρθαν μόνα τους καθώς και σετ. Οι κυβερνήτες την περίοδο της άνοιξης και του φθινοπώρου (770-221 π. Χ) ανταγωνίστηκαν για να επιδείξουν τον πλούτο τους ρίχνοντας κουδούνια. Η ανακάλυψη του σετ 64 κουδουνιών στον τάφο του Marquis Yi του Ζενγκ (με ημερομηνία 433 π.Χ.) έπληξε τον κόσμο. Τα όργανα τύπου χορδών (qin, zheng) και το όργανο στόματος (sheng) έχουν παραμείνει από τα αγαπημένα σε όλη την ιστορία. Το qin (επτά χορδές zither) έγινε τελικά ο σύντροφος ενός παραδοσιακού Κινέζου μελετητή, που αντιπροσωπεύει τη φινέτσα και αντικατοπτρίζει την Zen Βουδιστική και ταοϊστική ιδεολογία.

Καθώς η Κίνα άρχισε να αλληλεπιδρά με τους γείτονές της και πέρα από αυτήν, ξένες ιδέες άρχισαν να μπαίνουν μέσα στην κοινωνία και εισέρχονται

από την Ινδία και την Κεντρική Ασία μέσω του δρόμου του μεταξιού, μεταξύ των οποίων, το *pipa* (λαούτο). Το άλογο που έσκυψε με τρίχες αλόγων (προκάτοχος του *erhu*) εισήχθη από μια βόρεια φυλή και πολύ αργότερα, το *yangqin* (σφυρήλατο κρουστό) μέσω της θαλάσσιας οδού.

Μετά την ήττα από τους Βρετανούς στον πόλεμο (1840-1842), η Κίνα αμφισβητήθηκε επανειλημμένα από τις εκσυγχρονισμένες δυνάμεις της Δύσης και της Ιαπωνίας. Τα εσωτερικά προβλήματα έφεραν επίσης την κυβέρνηση στο σημείο της αποσύνθεσης, η οποία οδήγησε σε ένα κίνημα για αυτο-ενίσχυση μεταξύ των Κινέζων διανοουμένων. Ως μέρος του κινήματος τα τελευταία χρόνια της δυναστείας Qing (τέλη 19ου και αρχές 20ου αι.), εισήχθη ο δυτικός πολιτισμός και οι μαθητές στάλθηκαν στο εξωτερικό για να αποκτήσουν τις πιο προηγμένες γνώσεις στην επιστήμη και σε άλλους τομείς. Αυτό ξεκίνησε μια τάση που είχε μόνιμο αντίκτυπο στην κινεζική κουλτούρα και μουσική.

Η δυτική μουσική εισήχθη στην Κίνα από τρεις λεωφόρους: (1) χριστιανικές αποστολές, (2) στρατιωτικούς θεσμούς δυτικού τύπου και (3) το σύγχρονο σχολικό σύστημα. Και οι τρεις έφτασαν σε μεγαλύτερο πληθυσμό (ειδικά σε αστικές περιοχές) και δημιούργησαν γενιές με νέα μουσικά γούστα. Εκτός από την εκμάθηση πιάνου, βιολιού κ.λπ., ευνόησαν τη χρήση τριαδικής αρμονίας, το μετριάσμενο σύστημα συντονισμού, τη δημιουργία δυτικών μουσικών μορφών (σονάτα, συμφωνική κ.λπ.), τη «βελτίωση» παραδοσιακών οργάνων και τη διαμόρφωση της σύγχρονης κινεζικής ορχήστρας. [8]

Σήμερα, περισσότεροι νέοι μελετούν δυτική μουσική και όργανα από τα παραδοσιακά, και ακαδημαϊκά εκπαιδευμένοι συνθέτες ακολουθούν την παγκόσμια τάση στις σκέψεις και την τεχνική.

Το πρώτο ινστιτούτο τριτοβάθμιας εκπαίδευσης πλήρους κλίμακας κατά μήκος ενός συστήματος δυτικού ωδείου ιδρύθηκε το 1929 στη Σαγκάη, το Εθνικό Ωδείο Μουσικής που τελικά έγινε το φημισμένο Ωδείο της Σαγκάης. Στις πρώτες μέρες της, η μόνη κινεζική μουσική στο πρόγραμμα σπουδών ήταν η παραδοσιακή *pipa*. Η πλειονότητα των μαθητών εγγράφηκαν σε πιάνο, βιολί, φωνή και άλλα μαθήματα δυτικής μουσικής. (Τόσο η δυτική όσο

και η κινεζική μουσική και όργανα διδάσκονταν σε μεταγενέστερους χρόνους μέχρι τώρα.) Μεταξύ πολλών ξένων μουσικών επισκεπτών που επηρέασαν το σχολείο ήταν ο Alexander Tcherepnin (1899-1977), ο Ρώσος-Αμερικανός πιανίστας και συνθέτης που περιόδευσε την Κίνα και την Ιαπωνία μεταξύ του 1934 και 1937 και ενθάρρυνε τους νέους μαθητές σύνθεσης να γράφουν μουσική σε εθνικιστικό στυλ. Όχι μόνο δημιούργησε ένα βραβείο για αυτούς, αλλά και δημοσίευσε τη μουσική τους. Ο μακροχρόνιος πρύτανης του ωδείου, He Luting (1903-1999), τότε νεαρός φοιτητής σύνθεσης, έλαβε το πρώτο βραβείο για το κοντό κομμάτι πιάνου του, "The Buffalo Boy's Flute".

Η μελλοντική σύζυγος του Tcherepnin, Li Xianming (1915-1991) ήταν ένας από τους πρώτους αποφοίτους στο πιάνο αυτού του ωδείου. Είναι προνόμιο και οι έξι μουσικοί (ερμηνευτές και συνθέτες) σε αυτή τη συναυλία να προέρχονται από αυτό το ιστορικά αναγνωρισμένο ινστιτούτο.

Αυτή η συναυλία αντιπροσωπεύει παράδοση και εκσυγχρονισμό στην κινεζική μουσική. Τα δύο παραδοσιακά όργανα είναι το zheng (zither με κινητές γέφυρες) και sheng (όργανο στόματος). Η ιστορία τους μπορεί να εντοπιστεί στην αρχαιότητα, αλλά τα σχήματα, τα μεγέθη τους, το υλικό κατασκευής και ακόμη και η τεχνική παιχνιδιού εκσυγχρονίζονται σύμφωνα με τις σύγχρονες προτιμήσεις. Μπορούν να παίζουν σόλο καθώς και με δυτικά όργανα. Τα περισσότερα από τα κομμάτια είναι γραμμένα από νεότερους συνθέτες που έχουν μεγάλη εμπειρία στις σύγχρονες τεχνικές.

Διάφοροι τύποι μουσικής έχουν καταγραφεί σε ιστορικά κινέζικα έγγραφα από τις πρώτες περιόδους του κινεζικού πολιτισμού, τα οποία, μαζί με τα αρχαιολογικά ευρήματα που ανακαλύφθηκαν, παρείχαν στοιχεία για μια καλά αναπτυγμένη μουσική κουλτούρα ήδη από τη δυναστεία του Ζου (1122 π.Χ. - 256 π.Χ.). Αυτά εξελίχθηκαν περαιτέρω σε διάφορες μορφές μουσικής μέσω διαδοχικών δυναστειών, παράγοντας την πλούσια κληρονομιά της μουσικής που αποτελεί μέρος του κινεζικού πολιτιστικού τοπίου σήμερα. Η κινεζική μουσική συνεχίζει να εξελίσσεται στη σύγχρονη εποχή και έχουν επίσης εμφανιστεί και πιο σύγχρονες μορφές μουσικής.

Παραδοσιακή μουσική

Η παραδοσιακή μουσική στην Κίνα παίζεται σε σόλο όργανα ή σε μικρά σύνολα από έγχορδα και πλωτά έγχορδα, φλάουτα και διάφορα κύμβαλα, γκονγκ και ντραμς. Η κλίμακα είναι πεντατονική. Οι σωλήνες μπαμπού και το τσι είναι από τα παλαιότερα γνωστά μουσικά όργανα από την Κίνα. Τα όργανα χωρίζονται παραδοσιακά σε κατηγορίες με βάση το υλικό σύνθεσής τους: δέρματα ζώων, κολοκύθα, μπαμπού, ξύλο, μετάξι, γη / πηλό, μέταλλο και πέτρα. Οι κινεζικές ορχήστρες παραδοσιακά αποτελούνται από λυγισμένες χορδές, ξύλινους ανεμοστρόβιλους, μαδημένες χορδές και κρουστά.

Η κινεζική φωνητική μουσική παραδοσιακά τραγουδούσε σε μια λεπτή, μη ηχητική φωνή ή σε ψεύτικο και συνήθως είναι σόλο παρά να αποτελείται από περισσότερα άτομα δηλαδή χορωδία. Όλη η παραδοσιακή κινεζική μουσική είναι μελωδική παρά αρμονική. Η κινεζική φωνητική μουσική αναπτύχθηκε πιθανώς από τραγουδισμένα ποιήματα και στίχους με μουσική. Τα μουσικά κομμάτια που παίζονται σε ένα erhu ή dizi είναι δημοφιλή και είναι συχνά διαθέσιμα εκτός της Κίνας, αλλά η μουσική των pipa και zheng, η οποία είναι πιο παραδοσιακή, είναι πιο δημοφιλής στην ίδια την Κίνα. Το qin είναι ίσως το πιο σεβαστό όργανο στην Κίνα, παρόλο που πολύ λίγοι άνθρωποι ξέρουν τι είναι ή έχουν δει και ακούσει κάποιον να παίζει. Το zheng, μια μορφή έγχορδου, και είναι πιο δημοφιλές στις περιοχές Henan, Chaozhou, Hakka και Shandong. Το pipa, ένα είδος λαούτου, που πιστεύεται ότι εισήχθη από την περιοχή της Αραβικής Χερσονήσου κατά τον 6ο αιώνα και προσαρμόστηκε στα κινεζικά γούστα, είναι πιο δημοφιλές στη Σαγκάη και τις γύρω περιοχές.

Οι άνθρωποι της εθνοτικής ομάδας Χαν αποτελούν περίπου το 92% του πληθυσμού της Κίνας και η μουσική τους μπορεί κάποιος να πει ότι αποτελεί την παραδοσιακή της μουσική. Η μουσική των ανθρώπων της εθνοτικής ομάδας Χαν αποτελείται από ετεροφωνική μουσική, στην οποία οι μουσικοί παίζουν εκδόσεις μιας μελωδικής γραμμής. Τα κρουστά συνοδεύουν την περισσότερη μουσική, χορό, ομιλίες και όπερα. Η Han Folk Music είχε πολλές

πτυχές σχετικά με το νόημα, τα συναισθήματα και τονικότητά της. Αυτό το είδος μουσικής, κατά μία έννοια, είναι παρόμοιο με την κινεζική γλώσσα. Αυτή η σχέση δημιουργείται από ήχους, ολισθαίνοντας από υψηλότερους τόνους σε χαμηλότερους ή χαμηλότερους σε υψηλότερους τόνους ή από συνδυασμό και των δύο. Αυτές οι ομοιότητες σημαίνουν ότι το όργανο είναι ένα πολύ σημαντικό μέρος στην τεχνική mastering και με τα αριστερά και τα δεξιά χέρια (το αριστερό χέρι χρησιμοποιείται για να δημιουργήσει τονικότητα στη συμβολοσειρά, το δεξί χέρι είναι για την απομάκρυνση ή το χτύπημα της συμβολοσειράς), ειδικά για την κλασική παράδοση. Μερικές φορές, το τραγούδι μπορεί να τοποθετηθεί στη μουσική για να δημιουργήσει μια αρμονία ή μια μελωδία που συνοδεύει το όργανο. Τα συναισθήματα του Han Chinese Folk εμφανίζονται στην αίσθηση που μοιάζει με την ποίηση με αργούς χαλαρωτικούς ρυθμούς που εκφράζουν συναισθήματα που συνδέονται με το κοινό ή όποιον παίζει το κομμάτι. Η λαϊκή μουσική Han χρησιμοποιεί σιωπές που αλλάζουν το νόημά της, δημιουργώντας έναν ήχο παρόμοιο με την ποίηση.

Κινεζική όπερα

Η κινεζική όπερα υπήρξε μια δημοφιλής μορφή ψυχαγωγίας για πολλούς αιώνες, από τη δυναστεία Nanxi of Song έως την όπερα του Πεκίνου του σήμερα. Η μουσική είναι συχνά με ψηλά φωνητικά, συνήθως συνοδεύονται από suona, jinghu, άλλα είδη έγχορδων και κρουστά. Άλλοι τύποι όπερας περιλαμβάνουν clapper opera, Pingju, Cantonese opera, puppet opera, Kunqu, Sichuan opera, Qinqiang, ritual masked opera και Huangmei xi.

Λαϊκή μουσική

Σύμφωνα με τις τρέχουσες αρχαιολογικές ανακαλύψεις, η κινεζική λαϊκή μουσική χρονολογείται από 7000 χρόνια. Όχι μόνο στη μορφή αλλά και στην καλλιτεχνική σύλληψη, η Κίνα υπήρξε το σπίτι μιας πολύχρωμης κουλτούρας λαϊκής μουσικής. Με βάση την πεντατονική κλίμακα, η κινεζική λαϊκή μουσική διαφέρει από τη δυτική παραδοσιακή μουσική, δίνοντας μεγαλύτερη προσοχή στην έκφραση της μορφής επίσης.

Οι παραδοσιακοί γάμοι και κηδείες των Χαν συνήθως περιλαμβάνουν μια μορφή όμποε που ονομάζεται suona και κρουστά σύνολα που ονομάζονται chuigushou. Τα σύνολα που αποτελούνται από στοματικά όργανα (sheng), shawms (suona), flutes (dizi) και όργανα κρουστών (ειδικά yunluo gong) είναι δημοφιλή στα βόρεια χωριά. Η μουσική τους προέρχεται από την αυτοκρατορική μουσική ναών του Πεκίνου, του Σι Αν, του Γουτάι Σαν και της Τσιαντζίν. Η μουσική τύμπανο Χί'αν, που αποτελείται από αιολικά και κρουστά όργανα, είναι δημοφιλής στο Χί'αν και έχει λάβει κάποια εμπορική δημοτικότητα εκτός της Κίνας. Ένα άλλο σημαντικό όργανο είναι το sheng, σωλήνες, ένα αρχαίο όργανο που είναι πρόγονος όλων των δυτικών οργάνων ελεύθερου καλάμου, όπως το ακορντεόν. Οι παρελάσεις με επικεφαλής ταινίες ορείχαλκου δυτικού τύπου είναι κοινές, συχνά ανταγωνίζονται σε όγκο με μια ζώνη shawm / chuigushou.

Στο νότιο Φουτζιαν και την Ταϊβάν, το Nanyin ή το Nanguan είναι ένα είδος παραδοσιακών μπαλάντων. Τραγουδούνται από μια γυναίκα που συνοδεύεται από ένα Χiao και μια Πίπα, καθώς και άλλα παραδοσιακά όργανα. Η μουσική είναι γενικά θλιβερή και συνήθως ασχολείται με μια ερωτευμένη γυναίκα. Περαιτέρω νότια, στις περιοχές Shantou, Hakka και Chaozhou, τα σύνολα erxian και zheng είναι δημοφιλή.

Τα σύνολα του Sizhu χρησιμοποιούν φλάουτα και έγχορδα ή αποσπώμενα έγχορδα για να κάνουν αρμονική και μελωδική μουσική που έχει γίνει δημοφιλής στη Δύση μεταξύ ορισμένων ακροατών. Αυτά είναι δημοφιλή στο Ναντζίνγκ και στο Χανγκζού, καθώς και αλλού κατά μήκος της νότιας περιοχής Γιαντζέ. Το Sizhu έχει λατρευτεί σε πόλεις αλλά παραμένει πνευματικό στις αγροτικές περιοχές.

Το Jiangnan Sizhu (μουσική από μετάξι και μπαμπού από το Jiangnan) είναι ένα στυλ οργανικής μουσικής, που συχνά παίζεται από ερασιτέχνες μουσικούς σε τσαγιέρες στη Σαγκάη. έχει γίνει ευρέως γνωστό εκτός του τόπου καταγωγής του.

Η Μουσική Γκουανγκντόνγκ ή η Καντονική Μουσική είναι οργανική μουσική από το Γκουάνγκτζου και τις γύρω περιοχές. Βασίζεται στη μουσική Υιέιμ (Όπερα της Καντώνας), μαζί με νέες συνθέσεις από τη δεκαετία του 1920 και μετά. Πολλά κομμάτια έχουν επιρροές από τζαζ και δυτική μουσική, χρησιμοποιώντας συγχρονισμό και τριπλό χρόνο. Αυτή η μουσική λέει ιστορίες και μύθους, ίσως θρύλους.

Μουσική των περιφερειών

Η Κίνα έχει πολλές εθνοτικές ομάδες εκτός από τους Χαν, οι οποίοι κατοικούν σε διάφορες περιοχές του έθνους. Σε αυτούς περιλαμβάνονται Θιβετιανοί, Ουιγούροι, Μάντσους, Ζουάνγκ, Ντάι, Μογγολικοί, Ναζί, Μιάο, Wa, Yì και Lisu.

Γκουανγκξί: Μουσική της νότιας Κίνας

Το Guangxi είναι μια περιοχή της Κίνας, η αυτόνομη περιοχή Guangxi Zhuang. Ο πιο διάσημος ερμηνευτής του Γκουανγκξί είναι ο θρυλικός Zhuang folksinger, ή η Τρίτη αδελφή Liu, που γεννήθηκε στο Γκουανγκξί κατά τη διάρκεια της δυναστείας του νότιου τραγουδιού (1127-1279) και η οποία ήταν το θέμα της ταινίας του 1961, Liu Sanjie που εισήγαγε τον πολιτισμό του Γκουανγκσί στον υπόλοιπο κόσμο.

Τα λαϊκά τραγούδια Zhuang και η κινεζική μουσική Han είναι παρόμοιο στιλ, και είναι κυρίως σε πεντατονική κλίμακα. Οι στίχοι έχουν προφανή αντίθετη μορφή. Συχνά περιέχουν σύμβολα και μεταφορές, και τα κοινά θέματα περιλαμβάνουν εμπειρίες ζωής, καθώς και υπαινιγμούς για κλασικές κινεζικές ιστορίες. Οι άνθρωποι Τζινγκ ή Τζιν (έθνικότητα του Βιετνάμ) είναι ένας από τους μικρότερους πληθυσμούς εθνοτικών και η μόνη εθνική μειονότητα παράκτιας αλιείας της Κίνας. Είναι γνωστοί για το όργανο τους που ονομάζεται duxianqin (φωτιζόμενο "single string zither"), ένα έγχορδο με ένα μόνο string, που χρονολογείται από τον 8ο αιώνα.

Μουσική του Χονγκ Κονγκ

Η μουσική του Χονγκ Κονγκ περιλαμβάνει κυρίως την Κανέζικη ποπ μουσική που είναι γνωστή ως cantopop.

Hua'er

Το Hua'er είναι μια μορφή παραδοσιακού τραγουδιού ακαπέλλα που είναι δημοφιλές στις ορεινές βορειοδυτικές κινεζικές επαρχίες όπως το Gansu, το Ningxia και το Qinghai.

Ενδοχώρα της Μογγολίας

Τα λαϊκά τραγούδια της Μογγολίας έχουν "μακρά μελωδία" και "σύντομη μελωδία". Οι Μογγολικοί έχουν μια ποικιλία από έγχορδα όργανα όπως το morin khuur ή το άλογο. Ονομάστηκε λόγω της λαξευμένης κεφαλής ενός αλόγου που χρησιμοποιείται ως διακόσμηση στον πυλώνα.

Κορεατική

Υπάρχουν κορεατικές κοινότητες διάσπαρτες σε όλη τη βορειοανατολική Κίνα. Η κινεζική κορεατική μουσική και η μουσική Βόρειας / Νότιας Κορέας είναι βασικά η ίδια. Τα κύρια όργανα είναι το μακρύ τύμπανο και το Gayageum. Το Gayageum είναι παρόμοιο με το αρχαίο κινεζικό zitar, το οποίο ήταν μικρότερο από το σύγχρονο sitar. Οι μέθοδοι παιχνιδιού είναι επίσης διαφορετικές.

Κουγιάμπαν

Το Kuaiban είναι ένας τύπος ρυθμικής ομιλίας και τραγουδιού που συχνά εκτελείται με κρουστά όργανα όπως ένα clapper που ονομάζεται paiban. Το κέντρο της παράδοσης Κουάιμπαν είναι η επαρχία Shandong. Ο Kuaiban μοιάζει με ραπ και άλλες μορφές ρυθμικής μουσικής που βρίσκονται σε άλλους πολιτισμούς.

Η βορειοανατολική Κίνα είναι μια περιοχή που κατοικείται από εθνοτικές ομάδες όπως το Manchu. Το πιο εξέχον λαϊκό όργανο είναι το οκταγωνικό τύμπανο, ενώ το νανούρισμα του youyouzha είναι επίσης γνωστό.

Σιτσουάν

Το Sichuan είναι μια επαρχία στη νοτιοδυτική Κίνα. Η πρωτεύουσα του, Τσενγκντού, φιλοξενεί το μοναδικό μουσικό ίδρυμα τρίτοβάθμιας εκπαίδευσης στην περιοχή, το Ωδείο Μουσικής του Σιτσουάν. Η επαρχία έχει μακρά ιστορία της όπερας Sichuan.

Θιβέτ

Η μουσική αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του Θιβετιανού Βουδισμού. Ενώ η ψαλμωδία παραμένει ίσως η πιο γνωστή μορφή της θιβετιανής βουδιστικής μουσικής, πολύπλοκες και ζωντανές μορφές είναι επίσης διαδεδομένες. Οι μοναχοί χρησιμοποιούν μουσική για να απαγγείλουν διάφορα ιερά κείμενα και να γιορτάζουν μια ποικιλία φεστιβάλ κατά τη διάρκεια του έτους. Η πιο εξειδικευμένη μορφή ψαλμωδών ονομάζεται Γιανγκ, το οποίο δεν έχει μετρημένο χρονισμό και κυριαρχείται από αντηχεία τύμπανα και συνεχείς, χαμηλές συλλαβές. Άλλες μορφές ψαλμωδίας είναι μοναδικές καθώς και για τα τέσσερα κύρια μοναστικά σχολεία: Gelugpa, Kagyupa, Nyingmapa και Sakyapa. Από αυτά τα σχολεία, το Gelugpa θεωρείται μια πιο συγκρατημένη, κλασική μορφή, ενώ η Nyingmapa περιγράφεται ευρέως ως ρομαντική και δραματική. Το Gelugpa είναι ίσως το πιο δημοφιλές.

Η κοσμική μουσική του Θιβέτ επέζησε από την Πολιτιστική Επανάσταση πιο ανέπαφη από την πνευματική μουσική, ειδικά λόγω του Θιβετιανού Ινστιτούτου Παραστατικών Τεχνών, το οποίο ιδρύθηκε από τον Δαλάι Λάμα λίγο μετά την εξορία του. Η TIPA αρχικά εξειδικεύτηκε στην οπερική μορφή

Lhamo, η οποία έκτοτε εκσυγχρονίστηκε με την προσθήκη δυτικών και άλλων επιρροών. Άλλα κοσμικά είδη περιλαμβάνουν το nangma και το toshe, τα οποία συνδέονται συχνά και συνοδεύονται από μια ποικιλία οργάνων που έχουν σχεδιαστεί για εξαιρετικά ρυθμική μουσική χορού. Το καραόκε Nangma είναι δημοφιλές στη σύγχρονη Λάσα. Μια κλασική φόρμα που ονομάζεται gar είναι πολύ δημοφιλής και διακρίνεται από περίτεχνα, κομψά και τελετουργικά μουσική που τιμούν αξιωματούχους ή άλλα σεβαστά άτομα.

Η λαϊκή μουσική του Θιβέτ περιλαμβάνει τραγούδια cappella lu, τα οποία είναι ιδιαίτερα ψηλά σε γήπεδο με glottal κραδασμούς, καθώς και σπάνια επικά μπαράκια που τραγουδούν τις ιστορίες του Gesar, του πιο δημοφιλούς ήρωα του Θιβέτ.

Η μουσική του Θιβέτ επηρέασε τις πρωτοποριακές συνθέσεις του Philip Glass και, κυρίως, του Henry Eichheim. Αργότερα καλλιτέχνες έκαναν συγχωνεύσεις νέας εποχής από τους πρωτοπόρους Henry Wolff και Nancy Hennings. Αυτοί οι δύο συνεργάστηκαν στα Θιβετιανά κουδούνια, ίσως η πρώτη σύντηξη των επιρροών της Νέας Εποχής και του Θιβέτ, το 1971. Το soundtrack του Glass 'Kundun αποδείχθηκε επιρροή στη δεκαετία του 1990, ενώ η δημοτικότητα του Βουδισμού που προσαρμόστηκε στη Δύση (παραδείγματος χάρη ο Richard Gere, ο Yungchen Lhamo, ο Steve Tibbetts) , Choying Drolma, Lama Karta και Kitaro και Nawang Khechong) βοήθησαν στην περαιτέρω διάδοση της μουσικής του Θιβέτ.

Στα μέσα έως τα τέλη της δεκαετίας του 1980, μια χαλάρωση των κυβερνητικών κανόνων επέτρεψε να εμφανιστεί μια μορφή ποπ μουσικής του Θιβέτ στο Θιβέτ. Οι άμεσες αναφορές στη μητρική θρησκεία εξακολουθούν να απαγορεύονται, [απαιτείται παραπομπή], αλλά οι κοινώς κατανοητές μεταφορές είναι ευρέως διαδεδομένες. Η καθαρή θιβετιανή ποπ επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό από τον ελαφρύ κινεζικό βράχο και περιλαμβάνει τα μπεστ-σελερ όπως η Jampa Tsering και η Yatong. Τα τραγούδια που γνωρίζουν πολιτικά και κοινωνικά είναι σπάνια σε αυτή τη μορφή ποπ, αλλά συνηθισμένα σε έναν δεύτερο τύπο ποπ Θιβέτ. Τα μπαρ καραόκε Nangma

εμφανίστηκαν το 1998 και είναι κοινά στη Λάσα, παρά τις απειλές της κινεζικής κυβέρνησης.

Σινγιάνγκ

Η αυτόνομη περιοχή Xinjiang Uyghur κυριαρχείται από τους Uyghurs, έναν τουρκικό λαό που σχετίζεται με άλλες τουρκικές ομάδες από την Κεντρική Ασία. Η πιο γνωστή μουσική φόρμα των Ουιγούρων είναι το On Ikki Muqam, μια σύνθετη σουίτα δώδεκα τμημάτων που σχετίζονται με μορφές Ουζμπεκιστάν και Τατζίκ. Αυτές οι σύνθετες συμφωνίες ποικίλλουν άγρια μεταξύ σουιτών στο ίδιο muqam και είναι χτισμένες σε κλίμακα επτά νότες. Τα όργανα συνήθως περιλαμβάνουν dap (ένα τύμπανο), dulcimers, fiddles και lutes. Οι ερμηνευτές έχουν αρκετό χώρο για προσωπικά διακοσμητικά στοιχεία, ειδικά στο κρουστά. Ο σημαντικότερος ερμηνευτής είναι ο Turdi Akhun, ο οποίος ηχογράφησε τα περισσότερα muqams τη δεκαετία του 1950.

Γιουνάν

Ο Γιουνάν είναι μια εθνικώς διαφορετική περιοχή στη νοτιοδυτική Κίνα. Ίσως το πιο γνωστό από την επαρχία είναι το lusheng, ένα είδος οργάνου στόματος, που χρησιμοποιείται από τον λαό Miao του Guizhou για πεντατονικά αντιφωνικά τραγούδια.

Οι Χάνι του Νομού Χονγκχε είναι γνωστοί για ένα μοναδικό είδος χορωδιακών, μικροτονικών τραγουδιών μεταμόσχευσης ρυζιού.

Οι Nakhi of Lijiang παίζουν ένα είδος σουίτας τραγουδιού και χορού που ονομάζεται baisha xiyue, το οποίο υποτίθεται ότι έφερε ο Kublai Khan το 1253. Ο Nakhi Dongjing είναι ένας τύπος μουσικής που σχετίζεται με τις μορφές της Νότιας Κινέζικης και είναι δημοφιλής σήμερα.

Τα εθνικά μουσικά στυλ Dai είναι παρόμοια με αυτά της Νότιας Ασίας, της Μιανμάρ και της Ταϊλάνδης. Μερικά τυπικά όργανα Dai είναι το hulusi και το τύμπανο του ελέφαντα.

Μουσικά όργανα

Η κινεζική μουσική, όπως και πολλές άλλες φάσεις του κινεζικού πολιτισμού, είχε μια πρόωρη αρχή και μια παρατεταμένη εφηβεία. Αν και εξελίχθηκε σε μια συνειδητή τέχνη, με συγκριτικά περίπλοκα όργανα, αρκετές χιλιάδες χρόνια πριν από την εισαγωγή του απλού τραγουδιού στην Ευρώπη, ενώθηκε πρόωρα με τις δυνάμεις και με τους κανόνες της μαντείας για να ανασταλεί με μια μάζα αυθαίρετων μεταγραφών. Σύμφωνα με τον κινέζικο μύθο, η μουσική «εφευρέθηκε» από τον μυθικό αυτοκράτορα Φου Χσι (περίπου 9953 Π. Χ.), τον πρώτο από τους πέντε «Θεϊκούς Κυβερνήτες». Λέγεται ότι σχεδίασε το «λαούτο» και τη «λύρα». Η αυτοκράτειρα NiuWa, ένας άλλος θρυλικός κυρίαρχος, που λέγεται ότι ήταν η αδερφή του Φου Χσι, είναι διαπιστευμένος με την εφεύρεση του Σένγκ Ι, του στοματικού οργάνου καλαμιού. Σε αυτό το πλαίσιο, είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί το περίεργο έθιμο της Κίνας να αποδίδει στους αυτοκράτορες την εφεύρεση των κύριων μουσικών οργάνων και συστημάτων. Σχεδόν κάθε καινοτομία είχε προέλευση από την αυτοκρατορική αυλή. [6]

Τα μουσικά όργανα είναι τα μέσα με τα οποία ο άνθρωπος παράγει μουσικούς ήχους. Προτού όμως γίνει εκτενής αναφορά σε αυτά, κρίνεται σκόπιμο να οριστεί γενικά ο ήχος ως φαινόμενο.

Ο ήχος και τα χαρακτηριστικά του

Ο ήχος είναι ένα φυσικό φαινόμενο, μια μορφή ενέργειας δόνησης, που μεταφέρεται μέσω κυμάτων και ερεθίζει την ακουστική αίσθηση. Πιο αναλυτικά, η αρχική δόνηση μιας ηχητικής πηγής, προκαλεί ανάλογες δονήσεις - κύματα – στο ελαστικό μέσο που το περιβάλλει, όπως είναι ο αέρας. Τα κύματα μεταφέρουν τον ήχο ως μια μορφή ενέργειας. Το ανθρώπινο αυτί του δέκτη αποτελεί το αισθητήριο όργανο, με τη βοήθεια του οποίου γίνεται αντιληπτός ένας ήχος. Όσον αφορά στη μουσική, η ηχητική πηγή είναι το μουσικό όργανο και οι δέκτες είναι ο εκτελεστής και οι ακροατές.

Τα χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν ένα μουσικό ήχο είναι :

1. Το ύψος είναι το χαρακτηριστικό που επιτρέπει στον άνθρωπο να περιγράφει ένα ήχο ως υψηλό (οξύ) ή χαμηλό (βαθύ). Η ερμηνεία του ίδιου χαρακτηριστικού υπό την οπτική της Φυσικής Ονομάζεται Συχνότητα. Η συχνότητα εκφράζει το πόσες φορές πάλλεται το ηχογόνος σώμα στη διάρκεια ενός δευτερόλεπτου. Όσες περισσότερες φορές πάλλεται το σώμα, τόσο μεγαλύτερη η συχνότητα που παράγει και τόσο πιο υψηλός ο ήχος. Αντίθετα, όσες λιγότερες φορές πάλλεται το σώμα ανά δευτερόλεπτο, τόσο μικρότερη η συχνότητα που παράγει και τόσο πιο χαμηλός ήχος. Οι Μονάδες Μέτρησης της συχνότητας είναι το Hertz και συμβολίζεται με Hz. Το ανθρώπινο αυτί αντιλαμβάνεται τους ήχους μεταξύ 20 έως 20.000 Hz , κατά μέσο όρο. Ο αριθμός των διακριτών ήχων σε αυτή την περιοχή συχνοτήτων είναι 1400.

2. Η ένταση του ήχου εκφράζει το πόσο ισχυρός ή ασθενής είναι ένας ήχος. Στην πραγματικότητα η έννοια της έντασης ορίζεται αποκλειστικά από τη Φυσική ως η ενέργεια ανά μονάδα χρόνου που διαπερνά κάθετα μια επιφάνεια ενός τετραγωνικού μέτρου (1 m^2) και εξαρτάται, μεταξύ άλλων, από το πλάτος της ταλάντωσης του ηχογόνου σώματος. Μεγαλύτερο Πλάτος Ταλάντωσης σημαίνει μεγαλύτερη ένταση. Στην πράξη, όταν αναφερόμαστε

στην ένταση ενός ήχου αναφερόμαστε στην στάθμη έντασης του, που μετριέται σε db (decibel). Τα db εκφράζουν έναν λόγο εντάσεων, την λογαριθμική διαφορά μεταξύ μιας τιμής έντασης και μιας τιμής έντασης αναφοράς (reference). Το κατώφλι ακοής είναι το 1 db και το ανώτατο όριο, ή αλλιώς το όριο πόνου είναι τα 120 db. Το υποκειμενικό μέγεθος του ίδιου φαινομένου, δηλαδή το μέγεθος της ακουστικής εντύπωση του ακροατή ονομάζεται ακουστότητα. Παρά την υποκειμενικότητά του, είναι μετρήσιμο μέγεθος και έχει οριστεί ως μονάδα μέτρησης της στάθμης ακουστότητας το Phon.

3. Η χροιά ή αλλιώς το ηχόχρωμα αναφέρεται στην ποιότητα του κάθε ήχου. Το ηχόχρωμα είναι αυτό το χαρακτηριστικό, με την βοήθεια του οποίου ο ακροατής ξεχωρίζει ένα όργανο από τα υπόλοιπα. Μέσα από την Φυσική μαθαίνουμε ότι ο ήχος είναι η σύνθεση πολλών ήχων, που παράγονται ταυτόχρονα. Η ανάλυση Fourier είναι η μαθηματική διαδικασία με τη βοήθεια της οποίας ο σύνθετος ήχος αναλύεται σε πιο απλούς ήχους, τις συνιστώσες συχνότητας αρμονικού. Η σύνθεση αυτή διαφέρει από όργανο σε όργανο και σε αυτήν την διαφορετικότητα έγκειται η ιδιαιτερότητα του κάθε ηχοχρώματος. Εάν οι Συνιστώσες ενός ήχου έχουν αρμονική σχέση μεταξύ τους, δηλαδή οι συχνότητές τους είναι, ως αριθμοί, ακέραιοι πολλαπλάσιοι μεταξύ τους, τότε τα όργανα παράγουν ήχους καθορισμένου τονικού ύψους. Σε αντίθετη περίπτωση, τα όργανα παράγουν ήχους ακαθόριστου ύψους. Οι παράγοντες που επηρεάζουν την ενίσχυση ή εξασθένηση κάποιων συνιστωσών και συνεπώς την ιδιομορφία της σύνθεσης του κάθε ήχου είναι :

- Ο Τρόπος Παραγωγής Του Ήχου, δηλαδή ο τρόπος που το ηχογόνο σώμα θα τεθεί σε ταλάντωση, όπως για παράδειγμα με κρούση, με νίξη, με τη βοήθεια επιστομίων κ.α
- Το σχήμα του Ηχογόνου σώματος, αν είναι κωνικό, κυλινδρικό κ.α
- Το σχήμα του ηχείου , αν είναι μακρόστενο, αχλαδωτό κ.α
- Το υλικό του ηχογόνου σώματος αλλά και του οργάνου

4. Η καθαρότητα του ήχου εξαρτάται από την κανονικότητα των παλμικών κινήσεων. Κανονικές, περιοδικές παλμικές κινήσεις παράγουν ήχους συγκεκριμένου τονικού ύψους, ενώ ήχοι που παράγονται από ακανόνιστες, άτακτες παλμικές κινήσεις έχουν ακαθόριστο τονικό ύψος και δίνουν το αίσθημα του θορύβου.

Τα είδη των μουσικών οργάνων

Υπάρχουν ποικίλοι τρόποι ταξινόμησης των μουσικών οργάνων. Η πιο σύγχρονη ταξινόμηση που έχει καθιερωθεί από τους μουσικολόγους του 20ου αιώνα Erich von Hornbostel και Kurt Sachs – η οποία θα χρησιμοποιηθεί και στην παρούσα εργασία – είναι αυτή που τα ξεχωρίζει ανάλογα με το είδος του σώματος που παράγει τον ήχο.

Συγκεκριμένα, τα μουσικά όργανα διαιρούνται στις τέσσερις παρακάτω κατηγορίες :

- Τα Χορδόφωνα
- Τα Αερόφωνα
- Τα Μεμβρανόφωνα
- Τα Ιδιόφωνα

Χορδόφωνα

Τα χορδόφωνα είναι τα όργανα που έχουν τεντωμένες χορδές, προσαρμοσμένες σε ηχείο, η διέγερση των οποίων προκαλεί τον παραγόμενο ήχο. Ανάλογα με τον τρόπο διέγερσης των χορδών, τα έγχορδα χωρίζονται στις παρακάτω κατηγορίες :

- α) Έγχορδα με τόξο, όταν η διέγερση των χορδών προκαλείται με την τριβή από δοξάρι (ή τόξο), π.χ βιολί.
- β) Νυκτά έγχορδα, όταν οι χορδές νύσσονται είτε με το δάχτυλο του εκτελεστή είτε με πλήκτρο π.χ κιθάρα.

γ) Κρουόμενα έγχορδα, όταν η διέγερση των χορδών προκαλείται με κρούση από ειδικές μπαγκέτες ή σφυράκια, π.χ σαντούρι και πιάνο, αντίστοιχα

Το πιο αντιπροσωπευτικό έγχορδο όργανο της Κίνας λέγεται pipa, και μοιάζει με το λαούτο κι έχει 4 χορδές.



Εικόνα 2 Μπροστινή όψη



Εικόνα 3 πίσω όψη



Εικόνα 4 Με οργανοπαίκτη

Pipa, (p'i-p'a), είναι ένα κοντόλαιμο Κινέζικο λαούτο που διακρίνεται στις κινεζικές ορχήστρες όπερας και ως σόλο όργανο. Έχει ένα ρηχό, σχήμα αχλαδιού με ξύλινη κοιλιά και, μερικές φορές, δύο οπές ημισελήνου. Το μοντέρνο pipa έχει 29 ή 31 fret, 6 στο λαιμό και τα υπόλοιπα στο σώμα του οργάνου. Οι τέσσερις χορδές κινούνται από έναν σύνδεσμο στην κοιλιά έως τους κωνικούς γόμφους ρύθμισης στις πλευρές του γάντζου. Συνήθιζαν να τα φτιαχτούν από μετάξι, σήμερα είναι συνήθως κατασκευασμένα από νάιλον με τυλιγμένο ατσάλι. Οι μεταξωτές χορδές παίζονταν είτε με ένα πλέγμα είτε με γυμνά δάχτυλα, αλλά οι χαλύβδινες χορδές παίζονται συνήθως με δακτυλίους, κοντά πλέγματα που συνδέονται με τα δάχτυλα. Ένας κοινός συντονισμός (σχετικό βήμα) είναι c – f – g – c ' (κορυφαία νότα γύρω από τη μέση C). Στην απόδοση το όργανο συγκρατείται κάθετα στο μηρό της συσκευής. Η τεχνική απόδοσης για την pipa είναι αρκετά εξελιγμένη. Το δεξί χέρι μαζεύει τις χορδές για να παράγει ήχο, ενώ το αριστερό χέρι ασκεί πίεση, κάμψη και αλλιώς ενεργεί στις χορδές για να παράγει την επιθυμητή τονικότητα. Σύμφωνα με ένα έγγραφο από τη δυναστεία της Ανατολικής Χαν, το όνομα του οργάνου προέρχεται από τεχνικές δακτύλων, pi για απομάκρυνση σε κίνηση προς τα εμπρός, pa για απομάκρυνση σε κίνηση προς

τα πίσω, αν και αργότερα διαφορετικοί κινέζοι χαρακτήρες με τους ίδιους ήχους χρησιμοποιήθηκαν ως το όνομα.

Το pipa ήταν γνωστό στην Κίνα από τον 2ο αιώνα. Υπάρχουν πολλές ποικιλίες pipa στην Κίνα, ενώ στενά συναφή όργανα βρίσκονται επίσης στο Βιετνάμ και την Κορέα. Το pipa έφτασε στην Ιαπωνία τον 8ο αιώνα, όπου μετονομάστηκε biwa.

Από τις δυναστείες Qin (221–207 π.Χ.) έως τις Τανγκ (618–907 μ.Χ.), ο όρος pipa χρησιμοποιήθηκε γενικά για να αναφερθεί σε πολλούς τύπους έγχορδων οργάνων, τόσο αυτόχθονων όσο και εισαγόμενων.

Ιστορικά διακρίθηκαν τρεις τύποι pipa, αλλά στα τέλη του 20ού αιώνα εντοπίστηκαν τέσσερις: το qinhanzi, το ruan, το wuxian και το quxian. Το qinhanzi, ή το qin pipa - ένα τετράχορδο λαούτο με στρογγυλό σώμα που καλύπτεται από δέρμα, ίσιο λαιμό και 12 τάιτς - αναπτύχθηκε από ένα κουτάλι κουδουνίσματος από τους εργάτες στο Σινικό Τείχος κατά τη διάρκεια του Shihuangdi (πρώτου αυτοκράτορα), κυβερνήθηκε 238-210 π.Χ.). Μέχρι την εποχή του Χαν Γουόунτι (141-87 π.Χ.), το σώμα ήταν φτιαγμένο από ξύλο και είχε 12 frets.

Αυτό το όργανο έγινε τελικά το ruan, ή το ruanxian (ονομάστηκε για τον μουσικό Ruan Xian, ένας από τους επτά σοφούς του μπαμπού άλσος). Το ruan διέφερε από το qinhanzi έχοντας μακρύτερο λαιμό και 13 frets. Στην απόδοση, το ruan, το οποίο εξακολουθεί να χρησιμοποιείται σήμερα, κρατιέται κάθετα και αποσπάται με τα δάχτυλα. Το διάσημο yueqin, ένα λαούτο με κοντό λαιμό, είναι μια παραλλαγή αυτού του οργάνου.

Ο άμεσος πρόγονος της σύγχρονης pipa είναι η quxian pipa, η οποία ταξίδεψε από την Περσία μέσω του δρόμου του μεταξιού και έφτασε στη δυτική Κίνα τον 4ο αιώνα. Είχε ξύλινο σχήμα αχλαδιού με δύο οπές ήχου σε σχήμα ημισελήνου, καμπυλωτό λαιμό, τέσσερις χορδές. Αυτός ο τύπος μέσου εισήχθη στην Κορέα (το bira), στην Ιαπωνία (το biwa) και στο Βιετνάμ (το tyba). Ο wuxian («πέντε χορδές») έφτασε επίσης μέσω του δρόμου του μεταξιού, φτάνοντας με τον Βουδισμό από την Ινδία κατά τη διάρκεια του 5ου αιώνα. Όπως και το σώμα του wuxian, έχει σχήμα αχλαδιού αλλά ο λαιμός είναι

ίσιος. Αν και δεν χρησιμοποιήθηκε μετά τον 8ο αιώνα, από τον 21ο αιώνα η αναβίωση και των πεντάχορδων pipa και του ρεπερτορίου της ήταν σε εξέλιξη. Το quxiang pipa ήταν ο βασιλιάς των μουσικών οργάνων κατά τη διάρκεια των δυναστειών Sui και Tang και έκτοτε είναι ο κυρίαρχος τύπος. Χρησιμοποιήθηκε σε ορχήστρες ψυχαγωγίας, λαϊκά σύνολα και ως σόλο όργανο βιρτουόζο. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η θέση στην οποία κρατήθηκε το όργανο άλλαξε από οριζόντιο σε κατακόρυφο, το πλέγμα εγκαταλείφθηκε υπέρ των νυχιών και ο αριθμός των τάσεων στο σώμα αυξήθηκε.

Το μοντέρνο pipa έχει μήκος 40 ίντσες (102 cm) και έχει ένα ρηχό, ξύλινο σχήμα αχλαδιού με κοντό λαιμό που είναι καμπυλωμένο στην κορυφή. Μια μικρή τρύπα ήχου πίσω από το κορδόνι στερέωσης στην κάτω πλευρά του σώματος είναι αόρατη από μπροστά. Οι χορδές είναι συντονισμένες σε A, d, e, a και το εύρος είναι τρεις οκτάβες συν τέσσερα βήματα.

Ένας τύπος pipa πολύ δημοφιλής στο Φουτζιαν και στην Ταϊβάν και ονομάζεται μερικές φορές nanpa («νότιο pipa»). Ένα σημαντικό όργανο στο σύνολο Nanyin («νότια μουσική», Fujianese) ή Nanguan («νότιοι σωλήνες», Ταϊβάν), διατηρεί πολλά αρχαία χαρακτηριστικά. Για παράδειγμα, έχει στρογγυλό σώμα με δύο οπές ημισελήνου, 13 frets (4 στον λαιμό, 9 στο σώμα). Στην απόδοση διατηρείται οριζόντια και παίζεται χωρίς καμία βιρτουόζικη οθόνη. [9]

Το pipa μπορεί να παιχθεί σόλο, ή ως μέρος ενός μεγάλου συνόλου ή μικρού γκρουπ από την αρχή. Λίγα κομμάτια για pipa επέζησαν από τις πρώτες περιόδους, μερικά όμως διατηρούνται στην Ιαπωνία ως μέρος της παράδοσης togaku (μουσική Tang). Στις αρχές του 20ού αιώνα, βρέθηκαν είκοσι πέντε κομμάτια μεταξύ των χειρογράφων του 10ου αιώνα στις σπηλιές Mogao κοντά στο Dunhuang, τα περισσότερα όμως από αυτά τα κομμάτια όμως προέρχονταν από τη δυναστεία των Τανγκ. Τρία κομμάτια της δυναστείας Ming ανακαλύφθηκαν στη συλλογή High River Flows East που χρονολογείται από το 1528 και είναι πολύ παρόμοια με αυτά που παίζονται σήμερα, όπως το "The Moon on High". Κατά τη διάρκεια της δυναστείας Qing, συγκεντρώθηκαν κομμάτια για pipa σε δεκατρία κομμάτια για χορδές. Κατά τη διάρκεια της

δυναστείας του Qing υπήρχαν αρχικά δύο μεγάλα σχολεία pipa - τα σχολεία του Βορρά και του Νότου, και τα μουσικά αποτελέσματα για αυτές τις δύο παραδόσεις συλλέχθηκαν και δημοσιεύθηκαν στην πρώτη μαζική παραγωγή σόλο κομματιών για pipa, που τώρα είναι γνωστή ως η συλλογή Hua. Η συλλογή εκδόθηκε από τη Hua Qiuping και δημοσιεύθηκε το 1819 σε τρεις τόμους. Ο πρώτος τόμος περιέχει 13 κομμάτια από το Βόρειο σχολείο, ο δεύτερος και ο τρίτος τόμος περιέχουν 54 κομμάτια από το Νότιο σχολείο. Σε αυτήν τη συλλογή περιγράφηκαν για πρώτη φορά διάσημα κομμάτια, όπως "Ambused from Ten Sides", "The Warlord Takes Off Armour" και "Flute and Drum at Sunset". Το πιο γνωστό κομμάτι της συλλογής μπορεί να είναι το "Eagle Seizing a Crane" το οποίο αναφέρθηκε σε κείμενο δυναστείας του Γιουάν. Άλλες συλλογές από τη δυναστεία του Qing συντάχθηκαν από τους Li Fangyua και Ju Shili, καθεμία από αυτές αντιπροσωπεύει διαφορετικά σχολεία και πολλά από τα δημοφιλή κομμάτια που περιγράφηκαν σε αυτές τις συλλογές των Qing. Περαιτέρω σημαντικές συλλογές δημοσιεύθηκαν τον 20ο αιώνα.

Τα κομμάτια pipa στο κοινό ρεπερτόριο μπορούν να ταξινομηθούν ως wen ή wu , και da ή xiao. Το στυλ του wen είναι πιο λυρικό και πιο αργό στο ρυθμό, με πιο απαλό δυναμικό και λεπτότερο χρώμα, και τέτοια κομμάτια συνήθως περιγράφουν την αγάπη, τη θλίψη και τις σκηνές της φύσης. Τα κομμάτια του στυλ Wu είναι γενικά πιο ρυθμικά και γρηγορότερα, και συχνά απεικονίζουν σκηνές μάχης και παίζονται με έντονο τρόπο χρησιμοποιώντας μια ποικιλία τεχνικών και ηχητικών εφέ. Το στυλ wu συσχετίστηκε περισσότερο με το Βόρειο σχολείο, ενώ το στυλ wen ήταν περισσότερο το Νότιο σχολείο. Οι κατηγορίες da και xiao αναφέρονται στο μέγεθος του κομματιού - τα κομμάτια xiao είναι μικρά κομμάτια που περιέχουν συνήθως μόνο ένα τμήμα, ενώ τα κομμάτια da είναι μεγάλα και συνήθως περιέχουν πολλά τμήματα. Ωστόσο, τα παραδοσιακά κομμάτια έχουν τυπικό μετρικό μήκος 68 μέτρων ή κτύπημα,

και αυτά μπορούν να ενωθούν για να σχηματίσουν τα μεγαλύτερα κομμάτια dagu. [10]

Αερόφωνα

Όπως φανερώνει και η ονομασία τους, τα αερόφωνα είναι τα όργανα που η παραγωγή του ήχου τους προέρχεται από το εμφύσημα του εκτελεστή σε ένα σωλήνα. Αποτελούνται, συνήθως, από δυο κύρια μέρη, το επιστόμιο – μέσα στο οποίο σε αρκετές περιπτώσεις ενσωματώνεται μια γλωττίδα – και το σωληνοειδές μέρος τους, το οποίο, στα περισσότερα αερόφωνα φέρει πλευρικές οπές. Το επιστόμιο είναι το μέρος όπου εφαρμόζει το στόμα του ο εκτελεστής, για να φυσήξει μέσα στο όργανο και να προκαλέσει ταλάντωση της στήλης αέρος μέσα στον σωλήνα, ώστε να παραχθεί ήχος.

Τα Αερόφωνα Διακρίνονται στις παρακάτω τρεις κατηγορίες :

1. τα ξύλινα (τα οποία χωρίζονται σε πνευστά με απλή γλωττίδα, με διπλή γλωττίδα ή χωρίς γλωττίδα), όπως κλαρινέτο, όμποε και φλάουτο, αντίστοιχα.
2. τα χάλκινα ,όπως τρομπέτα, τρομπόνι, κόρνο και τούμπα.
3. τα πολύαυλα αερόφωνα και αερόφωνα με ελεύθερες γλωττίδες (τα οποία διακρίνονται σε πληκτροφόρα αερόφωνα και άσκαυλους), όπως το εκκλησιαστικό όργανο και γκάιντα, αντίστοιχα.

Μια λιγότερο διαδεδομένη κατηγορία είναι αυτή των ελεύθερων αερόφωνων, στα οποία ο ήχος παράγεται από τις παλμικές κινήσεις του αέρα που περιβάλλει τα όργανα, καθώς αυτά μετακινούνται με ταχύτητα μέσα στο χώρο, όπως ο ρόμβος, οι παιδικές σβούρες και τα γιογιό. Ο διαχωρισμός μεταξύ ξύλινων και χάλκινων πνευστών οργάνων δεν αντιστοιχεί πάντα στο υλικό με το οποίο κατασκευάζονται τα όργανα.

Ο πραγματικός διαχωρισμός αυτών έχει γίνει με βάση :

Τον τρόπο παραγωγής του ήχου, δηλαδή το πώς προκαλείται η παλμική κίνηση της στήλης αέρος, τον τρόπο διαφοροποίησης του ύψους, δηλαδή αν το

όργανο έχει οπές, βαλβίδες ή πλήκτρα για να παραχθεί διαφορετικός τόνος και το ιδιαίτερο ηχόχρωμα του οργάνου.

Ένα χαρακτηριστικό μουσικό όργανο είναι το sheng (σενγκ) που αποτελείται από πολλούς αυλούς. Έχει σχήμα πουλιού (φοίνικας) με διπλωμένα φτερά και μπορεί να παίξει συγχορδίες. Είναι ένα από τα αρχαιότερα μουσικά όργανα αυτού του είδους που ανήκει στον τύπο του «εκκλησιαστικού οργάνου».



Εικόνα 4 Μπροστινή όψη



Εικόνα 5 Πίσω όψη



Εικόνα 6 Με οργανοπαίκτη

Το sheng είναι ένα κινεζικό όργανο , πνευστό, ελεύθερου καλάμου που αποτελείται συνήθως από 17 σωλήνες μπαμπού, τοποθετημένοι σε ένα μικρό μπαούλο στο οποίο ένας μουσικός φυσάει μέσα από ένα επιστόμιο. Κάθε σωλήνας έχει ένα ελεύθερο καλάμι, κατασκευασμένο από μέταλλο (ή παλαιότερα από μπαμπού ή καλάμι), που δονείται για να παράγει ήχο όταν καλύπτεται μια τρύπα δακτύλου στον σωλήνα. Το ακουστικό μήκος κάθε σωλήνα καθορίζεται από μια εγκοπή στο πίσω μέρος του σωλήνα. Οι σωλήνες, που έχουν πέντε διαφορετικά μήκη, είναι διατεταγμένοι σε δύο τριγωνικά σχήματα για να συμβολίζουν τα διπλωμένα φτερά ενός πουλιού φοίνικα. Εκτός από τα παραδοσιακά σύνολα 13-, 14- και 17-σωλήνων, υπάρχουν 21- και 24-σωληνώσεις καθώς και ένα σετ 36-σωλήνων με βάση τη χρωματική κλίμακα, και με τα 12 ημιτόνια. Υπάρχουν και άλλες σύγχρονες παραλλαγές. Οι εικόνες των οργάνων που μοιάζουν με Σένγκ υπάρχουν από το 1100 π.Χ. και τα πραγματικά όργανα σώζονται από τη δυναστεία των Χαν (206 π.Χ.-220 μ.Χ.).

Αρκετά όργανα προήλθαν από το sheng, όπως το ιαπωνικό shō και το κορεατικό saenghwang. Το κινεζικό όργανο παίζει μελωδίες με περιστασιακές τέταρτες ή πέμπτες αρμονίες (π.χ. F ή G πάνω από το C), ενώ το ιαπωνικό shō παίζει συνήθως χορδές 11 σημειώσεων, μια παράδοση που μπορεί να προέκυψε από μια εσφαλμένη ερμηνεία των αρχαίων σημειωμάτων. Σύγχρονα κινεζικά σύνολα περιλαμβάνουν το μεγαλύτερο sheng που είναι ικανό να παίζει δυτικές χορδές.

Όργανα παρόμοια με το Σένγκ βρίσκονται σε όλη τη Νοτιοανατολική Ασία, ιδίως το χαέν του Λάος και τμήματα της Ταϊλάνδης και του Βιετνάμ. Ένα sheng που μεταφέρθηκε στη Ρωσία τη δεκαετία του 1770 βοήθησε στην τόνωση

της εφεύρεσης ευρωπαϊκών οργάνων χρησιμοποιώντας ελεύθερα καλάμια - συμπεριλαμβανομένου του ακορντεόν, της κονσέρτα, του αρμονίου και της φυσαρμόνικας. [11]

Τα καλάμια του sheng δονούνται σε μια σταθερή συχνότητα σε αντίθεση με τους απλούς καλάμους, τους διπλούς καλάμους και τα μυτερά ελεύθερα καλάμια που δονείται ανάλογα με το μήκος της κολλημένης στήλης αέρα. Η κάλυψη των οπών σε σωλήνες παραδοσιακού sheng θα προκαλούσε το όλο μήκος των σωλήνων να συντονιστεί με τη συχνότητα των καλάμων. Εάν η τρύπα είναι ανοιχτή, η συχνότητα συντονισμού δεν θα ταιριάζει, και ως εκ τούτου δεν παράγεται ήχος.

Το sheng ακούγεται είτε εκπνέοντας είτε εισπνέοντας στο επιστόμιο, και οι οργανοπαίκτες μπορούν να παράγουν έναν σχετικά συνεχή ήχο χωρίς παύση, αλλάζοντας γρήγορα μεταξύ των δύο - όπως αλλαγές τόξου για έγχορδα. Το παραδοσιακό στυλ απόδοσης είναι να ηχεί δύο ή τρεις νότες ταυτόχρονα προσθέτοντας ένα πέμπτο ή / και οκτάβα πάνω από την κύρια νότα μελωδίας. Όταν δεν υπάρχει υψηλότερη νότα, μπορεί να αναπαραχθεί ένα χαμηλότερο νόμισμα ένα τέταρτο κάτω από την κύρια νότα μελωδίας.

Τα shengs μπορούν να ταξινομηθούν σε παραδοσιακά sheng και τα κλειδωμένα sheng Τα κλειδωμένα shengs αναπτύχθηκαν μόνο τον 20ο αιώνα, γ. 1950 και μετά.

Με όλο και περισσότερα υβριδικά μοντέλα που εισάγονται, η διαφορά μεταξύ των δύο τύπων shengs γίνεται όλο και πιο θολή. Τα Shengs γενικά κατηγοριοποιούνται σε κάθε τύπο με βάση το είδος του συστήματος δακτύλων που υιοθετούν. Αυτό περιλαμβάνει (στα παραδοσιακά Shengs) ορισμένες νότες (δηλαδή το κορυφαίο σημείωμα, υποτακτικό, κυρίαρχο, ακολουθούμενο από τονωτικό) που εμφανίζονται ως ομάδα στην αριστερή οπίσθια πλευρά. Λόγω του ότι η τέταρτη και η πέμπτη αρμονία είναι συχνές στο παραδοσιακό ρεπερτόριο Sheng, τα δακτυλικά αποτυπώματα στα παραδοσιακά shengs είναι βελτιστοποιημένα για τέτοια. Ως αποτέλεσμα, τα δάχτυλα για το παραδοσιακό Sheng τείνουν να μοιάζουν αναστατωμένα και μπορεί να

ποικίλλουν ανά περιοχή. Τα κλειδωμένα Shengs, από την άλλη πλευρά, έχουν ακολουθίες δακτυλικών αποτυπωμάτων που επιτρέπουν εύκολες αλλαγές στο κλειδί.

Σε ένα παραδοσιακό Sheng, υπάρχουν τρύπες στους σωλήνες των δακτύλων που μπορούν να καλυφθούν από τα δάχτυλα του παίκτη για να ακουστεί η συγκεκριμένη νότα. Σε ένα κλειδί Sheng, οι οπές ανοίγουν και κλείνουν μέσω κλειδιών ή μοχλών. Ο μεγαλύτερος αριθμός σωλήνων σε συνδυασμό με το μέγεθος των μεγαλύτερων οργάνων καθιστά ανέφικτη τη λειτουργία νεότερων οργάνων χωρίς κλειδιά.

Παραδοσιακό Σενγκ

Το παραδοσιακό sheng που χρησιμοποιείται, για παράδειγμα, στην τελετουργική μουσική της βόρειας Κίνας, τα σύνολα kunqu και Jiangnan sizhu έχουν γενικά 17 σωλήνες αλλά με μόνο 13 ή 14 σωληνώσεις. Η κλίμακα του είναι κυρίως διατονική, για παράδειγμα ο 17-σωλήνας (4 από τους οποίους είναι σιωπηλοί διακοσμητικοί σωλήνες) που χρησιμοποιείται στο Jiangnan sizhu είναι συντονισμένος:

Με την ανάπτυξη της μουσικής guoyue στα μέσα του 20ού αιώνα στην Κίνα, το sheng υπέστη αλλαγές για να αυξήσει το εύρος και τον όγκο του. Το guoyue sheng είχε και τους 17 σωλήνες του εφοδιασμένους με καλάμια, στη συνέχεια ο αριθμός των σωλήνων αυξήθηκε σε 21 και οι μεταλλικοί σωλήνες προσαρτήθηκαν στους σωλήνες μπαμπού για να ενισχύσουν τον ήχο του. Η άλλη αλλαγή ήταν η ανάπτυξη του κλειδωμένου Σένγκ.

Σήμερα, το παραδοσιακό sheng συνήθως χρησιμοποιείται μόνο για σόλο ρεπερτόριο, επειδή δεν είναι πλήρως χρωματικά (και επίσης το γεγονός ότι ορισμένες τεχνικές - όπως το glissandi - μπορούν να επιτευχθούν μόνο σε ένα παραδοσιακό sheng). Για μια ρύθμιση ορχήστρας, τα πλήκτρα shengs τείνουν να προτιμώνται επειδή είναι πλήρως χρωματικά. Αξίζει να σημειωθεί ότι πολλά σύγχρονα παραδοσιακά sheng έρχονται με μερικά κλειδιά για ευκολία στο δάχτυλο. Υπάρχουν επίσης πλήρως χρωματικά παραδοσιακά shengs. Αυτά εξακολουθούν να είναι γνωστά με τον γενικό όρο «παραδοσιακό sheng», επειδή διατηρούν το τυπικό παραδοσιακό sheng-like δάχτυλο. Επίσης, τα

παραδοσιακά shengs κρατούνται συνήθως στα χέρια του παίκτη όταν παίζουν, και ένα πλήρως χρωματικό παραδοσιακό sheng 37-καλάμι τείνει να είναι πολύ βαρύ για να έχει μεγάλες παραστάσεις.

Κλειδωμένα Σενγκ

Τα χρωματικά sheng 24- και 26-καλάμια ήταν συνηθισμένα κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950, αλλά τα τρέχοντα μοντέλα έχουν συνήθως 32 έως 38 καλάμια. Υπάρχουν τέσσερις κύριες σειρές κλειδιών sheng, που αποτελούν μια οικογένεια σοπράνο, άλτο, tenor και μπάσο. Όλα είναι χρωματικά σε όλη τη γκάμα τους, και ισότιμα. Έχουν πολύ διαφορετικό δάκτυλο από τους παραδοσιακούς ομολόγους τους, έχουν επανασχεδιαστεί έτσι ώστε να μπορούν να επιτευχθούν βασικές αλλαγές χωρίς δυσκίνητες δακτυλίους. Αυτά διαφέρουν επίσης από τους παραδοσιακούς ομολόγους τους από το γεγονός ότι τείνουν να τοποθετούνται στην αγκαλιά του μουσικού ή σε ένα συγκεκριμένο σημείο ενώ παίζουν. [12]

Μεμβρανόφωνα

Τα μεμβρανόφωνα αποτελούνται από ένα ηχείο, σε διάφορα σχήματα και μια τεντωμένη μεμβράνη – από δέρμα ή πλαστικό – πάνω σε αυτό. Ο ήχος σε αυτά παράγεται από τις παλμικές κινήσεις της μεμβράνης, που προκαλείται δια κρούσεως, τριβής και φυσήματος.

Τα περισσότερα μεμβρανόφωνα ανήκουν στην κατηγορία των κρουστών, των οργάνων δηλαδή, που ο ήχος τους παράγεται με κρούση της μεμβράνης τους – είτε με το χέρι είτε με ειδική μπαγκέτα.

Αυτά ανάλογα με τη μορφή του ηχείου τους διακρίνονται στις παρακάτω τρεις κατηγορίες :

- Τα λεβητοειδή (timpani)
- Τα σωληνοειδή (μικρό και μεγάλο ταμπούρο)

- Τα στεφανοειδή (ντέφι)

Επιπλέον, τα μεμβρανόφωνα διακρίνονται σε

α) αυτά που κουρδίζονται και

β) σε αυτά που δεν κουρδίζονται.

Το χαρακτηριστικό μεμβρανόφωνο όργανο είναι τα τύμπανα Pellet, ή τα τύμπανα κουδουνίσματος, που χαρακτηρίζεται από την κατασκευή και τον τρόπο παιχνιδιού τους. Έχουν δύο κεφαλές (είτε ένα μονό τύμπανο διπλού κεφαλιού είτε δύο ημισφαιρικά τύμπανα μονής κεφαλής ενωμένα με τις κεφαλές στραμμένες προς τα έξω), και δύο σφαιρίδια, το καθένα συνδεδεμένο με ένα καλώδιο στο τύμπανο. Το damaru, το οποίο χρησιμοποιείται στο Θιβέτ, τη Μογγολία και την Ινδία, είναι ένα τύμπανο κλεψύδρας που πιάνεται από τη μέση του με το χέρι να περιστρέφεται εμπρός και πίσω, προκαλώντας τα σφαιρίδια να χτυπήσουν τα κεφάλια με ρυθμικό τρόπο. Στην Κίνα, την Κορέα, και στην Ιαπωνία, τα τύμπανα πέλλετ στερεώνονται ή διαπερνούνται από μια κάθετη ράβδο ή πόλο και, ανάλογα με το μέγεθος του οργάνου, η ράβδος ή ο πόλος περιστρέφεται εμπρός και πίσω κατά μήκος του άξονα του είτε με το ένα ή και τα δύο χέρια είτε μεταξύ των παλάμων, προκαλώντας σφαιρίδια για να χτυπήσουν τα κεφάλια με παρόμοιο τρόπο.

Τα τύμπανα σφαιριδίων μπορεί να έχουν σχήμα κλεψύδρας ή βαρέλι. Σε ορισμένες περιπτώσεις, πολλαπλά τύμπανα είναι τοποθετημένα σε ένα μονό. Παρόλο που τα τύμπανα pellet χρησιμοποιούνται συχνά σε θρησκευτικά τελετουργικά (ιδιαίτερα στο Θιβέτ, τη Μογγολία, την Ινδία και την Ταϊβάν), μικρές εκδόσεις χρησιμοποιούνται επίσης στην Ανατολική Ασία ως παιδικά παιχνίδια ή ως θορυβώδεις από τους πωλητές του δρόμου. Τέτοιες μικρές εκδόσεις αναφέρονται μερικές φορές και ως κουδουνίστρα.



Εικόνα 8 Θιβετιανό τύμπανο pellet



Εικόνα 9 Pellet drum

Ιδιόφωνα

Ιδιόφωνο είναι κάθε όργανο στο οποίο το ηχογόνο σώμα είναι το ίδιο το όργανο. Ο ήχος – θόρυβος ή φθόγγος- που παράγει, δηλαδή, προκαλείται από την δόνηση του ίδιου του σώματος του οργάνου και όχι μίας χορδής, στήλης αέρος ή μεμβράνης. Ανάλογα με τον τρόπο που παράγεται ο ήχος, τα ιδιόφωνα χωρίζονται στις παρακάτω κατηγορίες:

Ιδιόφωνα στα οποία ο ήχος προκαλείται από :

- α) Χτύπημα Επιφάνειας, με ηχογόνο σώμα το αντικείμενο που κρούει
- β) Χτύπημα επιφάνειας, με ηχογόνο σώμα το αντικείμενο που κρούεται
- γ) Κρούση
- δ) Τριβή
- ε) Δόνηση
- στ) Επίκρουση (ταυτόχρονη κρούση των δύο αντικειμένων)
- ζ) Ξύσιμο
- η) Νύξη

Τα παραπάνω ιδιόφωνα χωρίζονται σε διάφορες επιμέρους κατηγορίες. Στην ομάδα των κρουόμενων ιδιόφωνων σημαντικότερη κατηγοριοποίηση έχει γίνει ανάλογα με το σχήμα του ηχογόνου σώματος τους σε :

- α) ραβδιά
- β) καμπάνες
- γ) πιάτα
- δ) κρουόμενα σε σχήμα σκεύους
- ε) κρουόμενα με συστοιχία από ράβδους

Τα ιδιόφωνα, όπως και τα μεμβρανόφωνα, χωρίζονται σε αυτά που παράγουν ήχους

- α) συγκεκριμένου τονικού ύψους και
- β) ακαθόριστου τονικού ύψους.

Χαρακτηριστικό ιδιόφωνο κινέζικό όργανο είναι οι καμπάνες bianzhong .

Τα κινεζικά χάλκινα κουδούνια που παράγονται κυρίως κατά τη διάρκεια της ύστερης δυναστείας Zhou (περίπου 600-255 π.Χ.) και χρησιμοποιήθηκε ως όργανο κρουστών στην αρχαία Κίνα. Αν και ο όρος υποδηλώνει επίσης τα θρησκευτικά κουδούνια που χρησιμοποιούνται καθημερινά σε βουδιστικούς ναούς.

Κατασκευασμένο από πηλό στα νεολιθικά χρόνια, το zhong κατασκευάστηκε με χαλκό κατά τη διάρκεια της δυναστείας Shang (περ. 1600–1066 π.Χ.). Το πρώιμο zhong κρατήθηκε είτε με το χέρι είτε τοποθετήθηκε σε κάθισμα με το στόμα του προς τα πάνω και χτυπήθηκε με σφύρα.

Οι αιωρούμενες καμπάνες εμπίπτουν σε δύο κύριες κατηγορίες: αυτές με μια ευθεία λαβή συν ένα λοβό στην κορυφή, οι οποίες αναρτώνται με κλίση σε ένα ξύλινο πλαίσιο, ονομάζονται yongzhong. Όσοι έχουν δακτύλιο που επιτρέπει κάθετη ανάρτηση ονομάζονται niuzhong. Το παλαιότερο γνωστό yongzhong χρονολογείται στον 10ο αιώνα π.Χ. και το παλαιότερο niuzhong στον 8ο αιώνα π.Χ. Εκείνη την εποχή, το σχήμα τόσο του yongzhong όσο και του niuzhong δεν ήταν στρογγυλό, αλλά μάλλον σαν ένα συμπιεσμένο κύλινδρο ή δύο πλακίδια συνδεδεμένα σε τρεις πλευρές. Ένα μεγάλο και μονό zhong, συνήθως της ποικιλίας bo θεωρείται tezhong («ειδικό κουδούνι»).

Ενώ τα παλαιότερα κουδούνια στην Κίνα χρονολογούνται ήδη από το 2100 π.Χ., η οργάνωση των κουδουνιών zhong σε bianzhong (κυριολεκτικά «τακτοποιημένο zhong» [2]) αναπτύχθηκε στη δυναστεία Zhou (1046–256 π. Χ.). Τα Bianzhong από αυτήν την εποχή είχε ποικίλους αριθμούς μεμονωμένων zhong (μεταξύ 13 και 64), καθένας από τους οποίους θα μπορούσε να παράγει δύο ξεχωριστές θέσεις και είναι τοποθετημένο λοξά ή κάθετα. Στην αρχαία Κίνα, το κτύπημα γινόταν με ένα ειδικό όργανο για τους ανθρώπους της ανώτερης τάξης και ήταν ένα σύμβολο εξουσίας και πλούτου. Σε ένα σετ από αυτή τη χρονική περίοδο, το μεγαλύτερο κουδούνι ήταν ύψος 153,4 εκατοστά και ζύγιζε 203,6 κιλά, ενώ το μικρότερο κουδούνι ύψους 20,4 εκατοστά και ζύγιζε 2,4 κιλά. [13]

Η κατασκευή του οργάνου μετατοπίστηκε δραματικά στις δυναστείες Qin και Tang (221 π.Χ. - 907 π.Χ.). Το Bianzhong μειώθηκε σε μέγεθος κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, περιοριζόμενο σε σετ 14, 16 και 24 κουδουνιών. Λόγω των διαφορών στην κατασκευή κουδουνιών, κάθε zhong παρήγαγε μόνο ένα ήχο. Αυτά τα bianzhong συντονίστηκαν είτε σε κλίμακα επτά σημειώσεων είτε σε δώδεκα ημιτόνια.

Οι μουσικοί τυποποίησαν την κατασκευή και την τελετουργική παράσταση του bianzhong μέχρι το τέλος της δυναστείας των Song (960–1279 μ. Χ.). Τα τυπικά όργανα αυτής της περιόδου αποτελούνταν από 16 καμπάνες τοποθετημένες κάθετα σε πλαίσιο δύο επιπέδων. Μέσω της δυναστείας του Qing (1644-1911 μ.Χ.) στη σύγχρονη εποχή, αυτή η κατασκευή του bianzhong παρέμεινε συγκεκριμένη.

Στη σύγχρονη εποχή, οι κομφουκιανικές τελετές στην Κορέα εξακολουθούν να χρησιμοποιούν το bianzhong. Ο ρόλος του οργάνου είναι να καθοδηγήσει την ορχήστρα (διπλασιάζοντας τη μελωδία των ανέμων και των χορδών), ενώ τα μεγαλύτερα κουδούνια «υπογράφουν» φράσεις ύμνου. Από την ανακάλυψη της δυναστείας Zhou για τα bianzhong από τους αρχαιολόγους το 1978, έγινε μια αναζωογόνηση της απόδοσης και της κατασκευής αυτής της μορφής του οργάνου. Σύγχρονα σύνολα ιστορικών επιδόσεων (όπως το Hubei Song και Dance Ensemble) έχουν αποδώσει σε ανακατασκευές της δυναστείας Zhou bianzhong σε εθνικό και διεθνές επίπεδο από τη δεκαετία του 1980.

Όπως αναφέρθηκε τα bianzhong ήταν μέρος μιας μεγαλύτερης κατηγορίας αρχαίων κινεζικών κουδουνιών που αναφέρεται ως zhong Αυτό ορίζεται από μια διατομή σε σχήμα φύλλου, κοίλο στόμιο (ή χείλος) και ένα συνολικό σχήμα εκτείνεται ελαφρώς από πάνω προς τα κάτω. Όλα τα σύνολα bianzhong αναρτήθηκαν μαζί σε ένα ξύλινο πλαίσιο, αλλά ο τρόπος ανάρτησής τους μπορεί να διαφέρει. Ο πιο συνηθισμένος τύπος ανάρτησης στην οικογένεια zhong είναι όταν το κουδούνι έχει μια επιμήκη λαβή με ένα μικρό δακτύλιο στη βάση του και στη συνέχεια κρεμάται σε διαγώνια γωνία. Μερικά bianzhong βρέθηκαν να αναστέλλονται κάθετα από ένα βρόχο, αλλά αυτό βρίσκεται λιγότερο συχνά. Κάθε bianzhong έχει το ίδιο πάχος, που σημαίνει ότι το γήπεδο καθορίζεται από το μέγεθος.

Το γενικό εύρος του ύψους bianzhong είναι 15-40 εκατοστά. Ωστόσο, οι αρχαιολόγοι έχουν ανακαλύψει μερικά που είναι τόσο μικρά όσο 9 εκατοστά και τόσο μεγάλα όσο 153 εκατοστά . Τα μεμονωμένα bianzhong έχουν συνήθως πολλά διακοσμητικά χαρακτηριστικά. Αυτά θα μπορούσαν να

περιλαμβάνουν ανυψωμένα ορθογώνια νεύρα, επαναλαμβανόμενα σχέδια νυχιών (ή κέρατα) και προεξοχές σε συστάδες (συνήθως τέσσερις συστάδες).



Εικόνα 10 Μπροστινή όψη

Συμπεράσματα

Τα μουσικά όργανα είναι ένα τεράστιο κεφάλαιο στην μουσική ιστορία κάθε χώρας πόσο μάλλον και στην Κίνας καθώς έχει μια πολύ μεγάλη παράδοση και όχι μόνο επειδή συνεχώς προστίθενται καινούργια και εξελίσσονται τα παλαιότερα, αλλά κυρίως επειδή η κάθε χώρα, ο κάθε πολιτισμός, ο κάθε λαός χρησιμοποιεί αλλιώςτικά μουσικά όργανα και χαρακτηρίζει την κουλτούρα της.

Η Κίνα όπως φάνηκε παραπάνω είναι μία χώρα με μακρόχρονη και πλούσια μουσική παράδοση. Η Μουσική της είναι αρκετά διαφορετική από τα ακούσματα των δυτικών πολιτισμών. Μπορεί αυτή η διαφορετικότητα και η ποικιλομορφία της, αν χρησιμοποιηθεί κατάλληλα, να αποτελέσει ένα θέλγητρο και κίνητρο ώστε οι υπόλοιποι πολιτισμοί να την ανακαλύψουν.

Όσο αφορά στο ρόλος της Μουσικής στον Κινέζικο Πολιτισμό γενικά υπάρχει συχνά κάποια αμφιθυμία προς την παραδοσιακή τους μουσική. Αυτό ίσως εξηγείται καλύτερα από την άποψη του ιστορικού ρόλου που έχει παίξει η μουσική στην προώθηση κοινωνικών κανόνων που έχουν εγκριθεί από την κυβέρνηση. Σε μια κουλτούρα όπου η κοινωνική τάξη ελέγχεται πιο άμεσα με την προώθηση κανόνων συμπεριφοράς παρά με τη νομοθεσία των νομικών κωδίκων, ορισμένες αξίες εγχύθηκαν στις τέχνες και τη λογοτεχνία σε μια κυβερνητική προσπάθεια να ελέγξει τη συμπεριφορά των ανθρώπων και να προωθήσει την κοινωνική σταθερότητα. Αξίες όπως η κομψότητα της

έκφρασης, η ερασιτεχνική συμμετοχή (και όχι η επαγγελματική κυριαρχία και εξειδίκευση) και η κοινωνική αρμονία ενθαρρύνθηκαν ιδιαίτερα. Ίσως επειδή η μουσική, περισσότερο από τις άλλες τέχνες ή λογοτεχνία, θεωρήθηκε ότι σχετίζεται στενά με τις συναισθηματικές πτυχές της συμπεριφοράς, απορρόφησε ένα μεγαλύτερο ποσοστό αυτών των συντηρητικών, ουσιαστικά Κομφουκιανών. Κατά συνέπεια, πρώτον, η αισθητική του δεν είναι τόσο υψηλή όσο εκείνη των πινέλων, και δεύτερον, το επίπεδο απόδοσής του (όσον αφορά την ακρίβεια του γηπέδου, την ιδιοσυγκρασία, τον καλλωπισμό και τη διατύπωση στην παρουσίαση) είναι συχνά εκπληκτικά ευέλικτο, χωρίς αμφιβολία ότι οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο βαθμό της ερασιτεχνικής συμμετοχής στην αναψυχή του.

Κατά τον 20ο αιώνα, λόγω της μεγάλης διάσπασης των ιδεολογιών και του διαχωρισμού των δύο κινεζικών φατριών, εμφανίστηκαν νέα στοιχεία κοινωνικού και περιφερειακού πλουραλισμού. Στη Δημοκρατία της Κίνας (Ταϊβάν), οι παραδοσιακές αξίες διατηρήθηκαν και αναμίχθηκαν με τις δυτικές βιομηχανικές αξίες. Στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, πολλές παραδοσιακές αξίες ανατράπηκαν σε μια προσπάθεια εξουδετέρωσης της παλιάς κοινωνικής τάξης και αναδιανομής του πλούτου. Η εφαρμογή της σοσιαλιστικής ιδεολογίας στις τέχνες έχει αλλάξει την κοινωνική βάση της μουσικής τους και επηρέασε έντονα την κατεύθυνση της νέας παράδοσης αίθουσας συναυλιών. Οι υπερπόντιοι Κινέζοι ταυτίζονται με την Ταϊβάν και τη Λαϊκή Δημοκρατία, αντί να διατηρούν τις αστικές αξίες των πόλεων της Νότιας Κίνας.

Σε καθεμία από αυτές τις γεωγραφικές περιοχές του σύγχρονου πολιτισμού, στην πραγματικότητα υπάρχουν πολλά μουσικά ρεύματα που ασκούνται το ένα δίπλα στο άλλο. Τα παραδοσιακά είδη ψυχαγωγίας διατηρούνται επί του παρόντος από τους ηλικιωμένους παραδοσιακά μυαλού αυτών των αντίστοιχων περιοχών. Ωστόσο, οι νέοι και οι δυτικοί εκπαιδευτές έχουν μικρό ενδιαφέρον για αυτούς. Από το τέλος της πολιτιστικής επανάστασης, ωστόσο, έχουν αναδυθεί ξανά ελεύθερα οργανωμένα μουσικά κλαμπ. Η ανυψωμένη παράδοση του κιθάρου qin προστατεύεται από μια σχετικά μικρή ομάδα

πιστών που εξακολουθούν να θεωρούν τον εαυτό τους ως υποστηρικτές λογοτεχνικών ιδεών. Στη Λαϊκή Δημοκρατία, μετά από μια δεκαετία που εκκαθαρίστηκε ως σύμβολο του ελιτισμού, το qin τώρα παίζεται ανοιχτά ξανά - αν και με κανονικό ορχηστρικό σύνολο. Το σαξόφωνο tenor (πίσω) είναι πλέον ένα αποδεκτό "παραδοσιακό" όργανο. Η δυτική κλασική μουσική με κάποιους τρόπους καταλαμβάνει πλέον μια ισχυρότερη κοινωνική θέση από ό, τι η παραδοσιακή μουσική.

Η δημοφιλής μουσική που επηρεάζεται από τη Δύση, όπως διαδίδεται από το ραδιόφωνο, τις εταιρείες ηχογράφησης και τις κινηματογραφικές βιομηχανίες, έχει γίνει ένα άλλο κοινωνικά σημαντικό είδος μουσικής ψυχαγωγίας του 20ου αιώνα. Τα πρόσφατα συνθετικά κινεζικά δημοφιλή τραγούδια και τα δυτικά τραγούδια ακούγονται συνήθως στις αστικές περιοχές της Ταϊβάν και του Χονγκ Κονγκ σε πολλά μικρά καταστήματα, εστιατόρια, νυχτερινά κέντρα και πολυσύχναστα λεωφορεία. Η υποστήριξη αυτής της μουσικής προέρχεται από την αυξανόμενη κουλτούρα των νέων αυτών των περιοχών. Η παράδοση της αίθουσας συναυλιών της σύγχρονης κινεζικής μουσικής είναι αναμφίβολα το πιο σημαντικό νέο ρεύμα του 20ού αιώνα, το επίκεντρο της αστικής μουσικής ζωής, και μάλιστα η μόνη «κινεζική μουσική» που έχουν ακούσει πολλοί νεότεροι Κινέζοι. Οι παραλλαγές του, που εμφανίζονται σε όλες τις γεωγραφικές περιοχές του κινεζικού οικισμού, παρουσιάζονται παρακάτω.

Τα μουσικά στυλ αλλά και τα μουσικά όργανα θα συνεχίσουν να αλλάζουν και είναι πιθανό να αλλάζουν τα σημεία στην κοινωνική αναγνώριση με έναν τύπο μουσικής ή έναν άλλο. Όμως, όσον αφορά τη λειτουργία, το μέλλον των ειδών ψυχαγωγίας φαίνεται εξασφαλισμένο, επειδή οι άνθρωποι χρειάζονται πάντα μια μουσική που μπορούν να παράγουν και να καταναλώνουν για τη δική τους απόλαυση, και οι κυβερνήσεις χρειάζονται πάντα ένα όχημα για την προώθηση των ιδεολογιών. Τα κινέζικα είδη ψυχαγωγίας γενικά σπάνια απομακρύνονται από αυτόν τον διπλό ρόλο.

- [1] The World Factbook της CIA, ανακτήθηκε από το <https://web.archive.org/web/20161013030611/https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ch.html>
- [2] Wikipedia, Geography of China, ανακτήθηκε από το https://en.wikipedia.org/wiki/Geography_of_China
- [3] China: Timeline, ανακτήθηκε από το <https://www.history.com/topics/china/china-timeline>
- [4] Wikipedia, Economy of China, ανακτήθηκε από το https://en.wikipedia.org/wiki/Economy_of_China
- [5] Chinese Culture-a short introduction, ανακτήθηκε από το <https://stunningtours.com/chinese-culture-html/>
- [6] Marks, R. (1932). The Music and Musical Instruments of Ancient China. The Musical Quarterly, 18(4), 593-607.
- [7] Kauffman, Walter. 1976. Musical Reference in the Chinese Classics. Detroit: Information Coordinators
- [8] Kuo-Huang. 2002. "The Introduction of Western Music in Modern Times." In the Garland Encyclopedia of World Music, vol. 7: East Asia: 373-378
- [9] Pipa musical instrument, ανακτήθηκε από το <https://www.britannica.com/art/pipa-musical-instrument>
- [10] John Myers (1992). "Chapter 3 - Musical structure in the Hua Collection". The way of the pipa: structure and imagery in Chinese lute music. Kent State University Press. pp. 39-40. ISBN 0-87338-455-5.
- [11] Sheng musical instrument, ανακτήθηκε από το <https://www.britannica.com/art/sheng-musical-instrument>
- [12] Sheng musical instrument, ανακτήθηκε από το <https://web.archive.org/web/20111219180129/http://www.silkroadproject.org/MusicArtists/Instruments/Sheng/tabid/328/Default.aspx>
- [13] Zhou: ZenghouyiBianzhong: Chinese Arts". China Online Museum.

